

TÁRHAZ

II. évfolyam I. szám – 2004. március

Téma: A SZOLGÁLÓ VEZETŐ

John C. Maxwell	A vezető hivatása	1
	Napjaink Gyülekezetének egyik nagy kihívása a szellemi vezetők kinevelése. A cikk mások felkészítésének modelljét tárja elénk, ami a hatékony vezetői csoportok kialakításának feltétele	
Gary R. Allen	A vezető, mint tanítvány	7
	A szolgálás hozzáállásról és indítékról szól. A vezetés képességekről és készségekről. Ahhoz, hogy hatékony vezetők legyünk, először hatékony követőnek kell lennünk	
Howard Young	A szolgáló vezetés újra-felfedezése	12
	Vajon a szolgálás csupán egy alternatíva a vezetői stílusokból, vagy pedig tényleg bibliai alapelvekre épül? A szolgáló vezetés gyakorlására való felhívás. Készen állsz kézbe venni a törölközőt?	
Nancie Carmichael	Látni Isten dicsőségét	17
	Egy pásztorfeleség osztja meg gondolatait arról, hogyan használhatja Isten a nőket a mások felé való szolgálásban	
William P. Farley	Jonathan Edwards és a nagy ébredés	20
	Történelmi áttekintés a XVIII. századi ébredési tanítóról, aki arra figyelmeztet: az ébredés Isten személyes megtapasztalása tulajdonképpen, majd mások elvezetése a Vele való találkozásra	
Douglas A. Oss	Kegyelmi ajándékok napjaink gyülekezetében, 2. rész	24
	Az író az 1 Korinthus 12:9–10-ben található „beszédaajándékokról” értekezik, és áttekinti, hogyan kapcsolódnak ezek az Újszövetség „jelek és csodák” nyelvezetéhez	
Stanley M. Horton	Szótanulmány – Issakár fiai	27
	Tanulmány az 1 Krónika 12:32 alapján arról, hogy mennyire fontos, hogy a vezetők megértsék az idők jeleit	

A SZERKESZTŐ ASZTALÁRÓL

A JÓ PAP HOLTIG TANUL

A vezetőn és a vezetésen áll vagy bukik minden. A családi élet működtetése a szülők felelőssége, s nem a gyerekéké. Munkahelyen a feladatok irányítása a vezetők felelőssége, nem a dolgozóké. A gyülekezeti élet minőségi mivolta az előjárók felelőssége.

Általában nincsen jó véleményünk arról a szülőről, aki arról panaszkodik, hogy a gyermeke nevetlen, engedetlen, nem lehet vele bírni, stb. Hasonlóan gondolkodunk, amikor egy munkahelyi főnök panaszkodik az alkalmazottakra, mert azok nem végzik el a feladatukat. Jól tudjuk, hogy a szülőknél és a munkahelyi vezetőknel is megvannak azok az eszközeik, melyekkel oda lehet hatni annak érdekében, hogy a dolgok és folyamatok a maguk rendjében történjenek. A társadalmi élet vezetői is arra kaptak felhatalmazást, hogy az emberek biztonsága és jóléte érdekében használják a jutalmazás és a korrekció eszközeit. (Róma 13:1–5)

Az egyházban, s így a helyi gyülekezetben Krisztus azért helyez el előjárókat és vezetőket, hogy képviseljék Isten vezetését, sőt érvényt szerezzenek annak a helyi közösségben. Az elhívó Krisztus ad készségeket, képességeket, kegyelmi ajándékokat, jogot és hatalmat a vezetésre. Egyetlen gyülekezeti vezető sem tökéletes, hanem folyamatos fejlődésre, növekedésre és képzésre van szüksége. Igaz a közmondás, miszerint „A jó pap holtig tanul”. Különösen akkor igaz ez, ha a tanulás alatt nemcsak az olvasás általi lexikális képzést értjük. A jó vezető holtáig tanulja az Istent! (Filippi 3:7–11; Kolossé 1:10) Nem áll le az Isten megismerésében, hanem egyre közelebb kerül az Ő szentségéhez, erejéhez, szerelméhez és megtanulja átadni a gyülekezetnek az Isten bizonyító erején alapuló hitét (1 Korinthus 2:4–5). A jó vezető tanulja, hogyan tartson fenn a gyülekezet üdvösségre vezető, korszerű kapcsolatokat az állandóan változó társadalmi környezettel. A jó vezető tanulja azt is, hogy soha nem hivatkozhat másokra, és nem okolhatja a gyülekezet tagjait a kudarcok miatt. A jó vezető megtanulja felvállalni a felelősséget, de megtanulja használni az Istentől kapott vezetői eszköztárat is.

Egy étteremben a pincér a vendégnek (fel)szolgál, de nem a vendég szolgálja. A gyülekezetben a vezető a Krisztus szolgálja, aki a gyülekezetnek (fel)szolgálja azt, amit a mennyei konyhában elkészítettek. A vezetők számára a végső tekintély tehát nem a gyülekezet, hanem Jézus Krisztus.

Ameddig és amennyire a vezetők valóban Krisztushoz igazítják szolgálatukat, tudásukat, tekintélyüket; addig és annyira működik a gyülekezet a rendeltetésének megfelelően.

A vezetőn és a vezetésen áll vagy bukik minden.

A Tárház magazin jelen száma éppen a vezetői identitás és felelősség témában kíván segítséget nyújtani, és egyúttal áldást kívánni a kedves olvasónak.

D. Nagy Tamás

az Evangéliumi Pünkösdi Közösség
missziós elnökhelyettese

TÁRHÁZ

Negyedévente megjelenő teológiai magazin az EVANGÉLIUMI PÜNKÖSDI KÖZÖSSÉG
a LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL és az ASSEMBLIES OF GOD, USA gondozásában.

Kiadványunk az amerikai „Enrichment” c. magazin kivonatolt fordítása; a cikkeket és az illusztrációkat a Kiadó előzetes hozzájárulásával adjuk közre.

1143 Budapest, Gizella u. 37.

Szerkesztőbizottság:

Fábián Attila (EPK)

Bill L. Williams (LIFE Publishers képviseletében)

Rick Wislocky (Assemblies of God képviseletében)

Magyar fordítás © 2004 Csiszár István; Lektor: Makovei Róbert

Ha másképp nem jelöltük, a bibliai idézetek a Magyar Bibliatársulat protestáns bibliafordításából (1993) származnak.

Dr. John C. Maxwell

A vezető hivatása

A növekvő szolgálat kulcsa

Amikor lelkipásztorok vállalják a vezetői szerepet, egy fontos határvonalat lépnek át. Én magam akkor léptem át ezt a bizonyos vonalat, amikor elköltöztem első gyülekezetemből, Hillhamból (Indiana, USA), és elfoglaltam új helyemet az Ohio állambeli Lanchesterben, a Faith Memorial gyülekezetben. Amíg Hillhamben voltam, a gyülekezet egyenletesen növekedett. Valósággal sokkolt a hír, hogy elköltözésünk után néhány hónappal, volt gyülekezetemben az istentiszteletek látogatottsága a felére zuhant vissza. Ez a visszaesés nem azért történt, mert én valami nagyszerű pásztor volnék. A hanyatlás oka abban keresendő, hogy ottlétem alatt nem úgy végeztem szolgálatomat, mint ahogy egy jó vezetőnek kellett volna. Pásztori szolgálatom során nem neveltem ki senkit, így nem volt senki, aki távozásom után folytatta volna szolgálatomat.

Új gyülekezetemben jelentős változásokat vezettem be. Elkezdtem magamban kifejleszteni a vezetői tulajdonságokat, és hozzáálltam, hogy az embereket felkészítsem a gyülekezet vezetésére. Első olyan terület, ahol ezt elkezdtem, a lélekmentés volt.

Hillhamben az Úr a lélekmentésre hívott el engem. Ottlétem alatt abban gyakoroltam magam, hogy esténként kimentem az utcákra és bizonyoságot tettem az embereknek. Lanchesterbe költözésem után fedeztem fel, mennyire fontos, hogy másokat is kiképezzek a szolgálatra; innentől kezdve mindig magam mellé vettem néhány kezdő gyülekezeti munkást is, hogy felkészítsem őket, mint lélekmentőket. A következő 7 év során tizennyolcan mintegy 1600 embert vezetünk Krisztushoz.

Isten hívásának engedelmességgel, és a bibliai példákat követve megsokszoroztuk a szolgálásban aktív munkások számát. Többé már nem partizán lélekmentő voltam, hanem a lélekmentők kiképzője. Amikor egy lelkipásztor rászánja magát, hogy vezetőként felkészít másokat a szolgálatra, többé már nem korlátozzák őt egyéni képességeinek határai. Munkájának értékét az adja, hogy nem egyedül végzi azt, hanem felkészít és kinevel másokat.

JETRÓ, A VEZETŐ VEZETŐJE

Egyik kedvenc bibliai példám arra nézve, miként lehet egy lelkipásztor vezetővé, Mózes életében rajzolódik ki, amint azt a 2 Mózes 18. fejezete leírja. Mózeset arra hívta el az Úr, hogy kivezesse Izrael népét Egyiptomból. Az elején azonban benne is volt egyfajta „én ezt nem tudom megcsinálni” hozzáállás. Szükség volt apósának, Jetrónak bölcs tanácsaira, hogy megváltozzon Mózes gondolkodásmódja.

Abban az időben, amikor Jetró látogatába jött Mózeshez, Isten éppen félelmetes dolgokat vitt végbe népe életében. Jetró örvendezett, és dicsérte Istent, amikor meghallotta, mi minden tör-

tént. Másnap azonban, amint Jetró figyelte, hogy Mózes megpróbál mindent egymaga csinálni, hirtelen így szólt a vejeéhez: „Nem jól csinálod a dolgot. Teljesen kimerülsz te is, meg a nép is, amely veled van. Túlságosan nehéz ez neked, nem tudod egyedül elvégezni” (2 Mózes 18:17–18). Jetró látta a problémát, és tudta, miként csapódik ez le Mózesen és a népen. Jetró azonban nem állt meg ezen a ponton, hanem megoldást is javasolt: képezd ki másokat a munka végzésére.

MÓZES MEGVÁLTOZOTT GONDOLKODÁSMÓDJA

Jetró látogatása előtt Mózes valószínűleg úgy gondolta, hogy mindent neki kell csinálnia. Micsoda megkönnyebbülés lehetett neki, amikor ennek az ellenkezőjét hallotta apósától. Jetró tanította meg Mózeset arra, miként képezhet ki másokat és adhatja át nekik szolgálatát.

Ismeresz olyanokat, akik ennek a „*mindent nekem kell csinálnom*” gondolkodásmódnak a csapdájába szorultak? Szomorú dolog olyan lelkipásztor szolgatársakat látni, akik ennek a tehernek a súlya alatt görnyednek. A Biblia nem azt mondja, hogy „menj el és tegyél tanítvánnyá minden népet, mindenféle gyülekezeti segítség nélkül!” Ez egy gyalgó, emberi gondolkodásmód, amely csak kiégéshez és frusztrációhoz vezet.

A felkészítés, mások kinevelése bibliai kritérium. Az Efézus 4:11–13-ban Pál apostol azt írja: „És Ő adott néme-lyeket apostolokul, másokat prófétácul, ismét másokat evangélistácul, vagy pásztorokul és tanítócul, *hogy felkészítse a szenteket* a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra.”

A gyülekezet legnagyobb kihívása, hogy olyan vezetők nevelődjenek ki benne, akik szellemi értelemben reprodukтивak, azaz szolgálatuk átadásával önmagukat megsokszorozzák. Nemcsak a pásztor munkáját könnyíti meg, ha másokat is bevon a szolgálatba, hanem az embereknek is segít abban, hogy megtapasztalják a gyülekezet szolgálatában végzett munka áldását. Nekünk pedig, vezetőknek, látnunk kell, hogy a gyülekezeti munkásoknak képzésre van szükségük.

MÓZES MEGVÁLTOZOTT MUNKAMÓDSZERE

Jetró tanácsát hét kisebb lépcsőfokra lehet osztani, melyek a mai vezetők számára is követendő példaként állnak. Ezeket követve eredményes lehet a szolgálatunk.

Mózes imádkozó emberré vált

Amikor Jetró meglátogatta, Mózes éppen nagyon elfoglalt volt, mint bíró, pártfogó, túravezető, valamint mindenféle más tevékenységben is nyakig elmerült, amire csak a népnek szüksége volt.

Jetró magyarázta el neki, hogy meg kell változtatnia a fontossági sorrendet. Legfontosabb feladatára kellene összpontosítani: „Légy te a nép szószólója Istennél, és te vidd ügyeiket Isten elé” – mondta neki Jetró (2 Mózés 18:19). Mivel Mózeset rendkívül lekötötte az egyéb ügyintézés, képtelen volt arra irányítani figyelmét, hogy összekötő láncszem legyen Isten és a nép között.

Voltál már valaha annyira leterhelve az egyéb dolgokkal, hogy nem tudtad ellátni azt, ami a legfontosabb feladatod? A legtöbb pásztor ideje és energiája ezerféle irányban szóródik szét. A pásztorok azonban – sokféle feladatuk mellett – mindenekelőtt szellemi vezetők. Elengedhetetlenül fontos, hogy sok időt töltsenek imádsággal, és keressék Isten vezetését, tanácsolását.

Valószínűleg nagyon fontos dolognak tartod az imádságot, de vajon elsőbbséget élvez-e az ima saját mindennapi életedben? Nagyon hasznosnak találtam azt a gyakorlatot, hogy imádkozásom időpontját bejegyzem a naptáramba, imatársaim felé pedig elszámolással tartozom. Szükséges lehet ilyenkor, hogy bezárd az irodád ajtaját, kihúzd a telefonzsinórt, és előre kiszűrj minden zavaró tényezőt. Ha félre tudsz tenni az idődből egy részt az Istennel töltött csendességre, az mindenképpen pozitív hatással lesz a szolgálatodra, sőt felkészültebb leszel mások vezetésére is.

Mózes követendő példát állított a nép elé

Jetró a következőkre bízta Mózeset: „Őket pedig figyelmeztess a rendelkezésekre és utasításokra, és ismertesd meg velük az utat, amelyen járniuk kell, és azt, hogy mit kell cselekedniük” (2 Mózés 18:20). Mózes feladata az volt, hogy átadja a népnek, amit Istentől kapott; ő maga váljon példává. Könnyen megtehetette volna, hogy

- Ránk munkát bízni?? Mi a baj pásztor?
Nem tetszik az állásod?

KEVÉS GYÜLEKEZETBEN VAN PÁSZTORI VEZETÉS ALATT MŰKÖDŐ LAIKUS VEZETŐI CSAPAT

Nem-vezető pásztor
laikus vezetői csapattal

20%

Pásztori vezetés
laikus vezetői csapattal

3%

Pásztori vezetés
nem-laikus vezetői csapattal

8%

Nem-vezető pásztor
nem-laikus vezetői csapattal

68%

A Barna Research Group felmérése alapján

TÍZ OK, AMIÉRT A GYÜLEKEZETEK BEN NEM VEZETŐI CSAPATOT ALKALMAZNAK

1. Könnyebben boldogulok magamban.
2. A csapatmunka arra kényszerítene, hogy feladjam a személyes befolyásomat.
3. Ha vezetői csapatra felelősséget ruházunk, csökken a vezető látszólagos egyéni értéke.
4. Lehet, hogy csapatmunkával hosszabb időt vesz igénybe egy-egy feladat elvégzése.
5. A gyülekezet soha nem ígerte végezte a munkát.
6. A gyülekezet vezetőit soha senki nem készítette fel a csapatmunkára.
7. Nem láttunk még működő vezetői csapat modellt semelyik más gyülekezetben.
8. Egyértelmű látás kell(ene) hozzá.
9. Újra kell(ene) fogalmazni a pásztor szerepét.
10. Másféle gyülekezeti kultúra kell(ene) hozzá.

George Barna: Power of Team Leadership (Waterbook Press, Colorado Springs, Colorado, USA; 2001) 53-60.o. www.barna.org

egyszerűen csak szavakkal hirdeti ki a törvényeket, a hallgatók azonban passzívvá váltak volna. Amikor azonban bemutatjuk a gyakorlatban is, hogy mit tartunk helyesnek, az emberek jobban megértik az üzenetet.

Tavaly tartottunk egy konferenciát, melyen pásztorok és gyülekezeti vezetők százai vettek részt, és lehetőségük volt bekapcsolódni a gyermekek számára tartott gyülekezeti alkalmakba is. Miért töltenének a felnőttek két teljes órát a gyermekgyülekezetben? A North Point Community Church gyülekezetben, ahol a konferenciát tartottuk, olyan gyermekprogramot fejlesztettek ki, amely egész Amerikában az egyik legnagyobb és leginkább innovatívnak számít. Ezek a pásztorok és vezetők nem csupán hallgatták, hogy miként szélesíthetnék ki odahaza a gyermekmunkát, hanem órákon át ők maguk is átélői voltak a programoknak. Bekapcsolódhattak, kérdezhettek, és a gyakorlatban is kipróbálhatták magukat. Sokkal egyszerűbb és kényelmesebb csupán beszélgetni a gyermekmunkáról, de nagyon jól tudtuk, hogy az közel sem lenne ilyen hatékony.

Gyülekezeteinknek ugyanolyan valós életpéldákra van szükségük, mint amit Izráel népe láthatott. Légy magad példává, és az emberek követni akarnak majd. Mutasd be nekik világos és megjegyezhető módon, hogy mi a helyes. Szánj rá időt, hogy az új igazságokat bemutathasd a gyakorlatban, és tedd lehetővé az em-

bereknek, hogy maguk is bekapcsolódjanak a tanulásba.

Mózes továbbadta a látást

Olyan célkitűzéssel a szemünk előtt, mint az Ígélet földje, talán a legtöbben nem gondolnánk, hogy bárkit is győzködni kellene, hogy keljen fel és induljon. Mózesnek azonban folyamatosan meg kellett osztania látását a néppel arról, amit Isten adott neki, és emlékeztetnie kellett őket, hogy minden nehézséget ezért a célért vállalnak.

Az a gyülekezet, amelyet legutoljára pásztoroltam, a Skyline methodista gyülekezet volt a kaliforniai San Diegoban. Azokban az években a gyülekezetnek volt egy 23 millió dolláros építkezési projektje. Mondanom sem kell, hogy számos kihívásnak néztünk elébe. Hallottál már a kaliforniai feketefarkú szünnyofogóról? Egészen addig mi sem hallottunk róla, amíg ki nem derült, hogy ez a veszélyeztetett állatfaj éppen azon a területen él, ahol mi szeretnénk volna építkezni. A kihívások listája, amelyekkel a Skyline gyülekezetnek szembe kellett néznie, ezzel még korántsem teljes. A veszélyeztetett fajok élőhelyétől kezdve az archeológiai lelőhelyig minden szerepelt a listán. Az építkezés során sok volt a késlekedés és rengeteg előre nem tervezett költség jelentkezett. A procedúra 13 évig tartott, és ez idő alatt a Skyline vezetősége folyamatosan megosztotta a gyülekezettel az Istentől kapott látást. Végül 2000. húsvét vasárnap reggelén, az új pásztor, Jim Garlow vezetésével a Skyline népe belépett az „Ígélet földjére”.

Mint vezető, felelős vagy azért, hogy a kapott látásodat rendszeresen közöld az általad vezetettekkel. Amikor ezt teszed, összekapcsolod a múltat, a jelent és a jövőt. A múlt felidézése azt jelenti, hogy elismered az emberek eddigi erő-

feszítéseit, amelyek nélkül a gyülekezet most nem tartana itt; a jelen vizsgálata annak feltárását jelenti, hogy melyek az aktuális szükségek, valamint hogy milyen áldásokban van része a gyülekezetnek. A jövőbe való előretételezés felbuzdítja a gyülekezetet, és megtanítja arra, hogy reménységét Isten ígéreteibe vesse. A vezető feladata, hogy mindig újszerű módon igyekezzék a gyülekezet elé vetíteni a látást, így az emberek alig várják majd, hogy lássák, mit végez el Isten az ő életükben.

Mózes tervezett

A 2 Mózes 18:21–22-ben Jetró tervéről olvasunk. „Szemelj ki a nép közül derék, istenfélő férfiakat, hűséges embereket, akik gyűlölik a megvesztegetést, és tedd őket előjárókká ezer, száz, ötven, vagy tíz ember fölött. Ezek tegyenek igazságot a nép között minden időben. Minden nagyobb ügyet vigyenek te eléd, minden kisebb ügyben pedig tegyenek igazságot ők. Így könnyítenek terhedem, mert veled együtt hordozzák.”

Vezetőként bizonyára mindenki másnál jobban tudod, hogy csak egyetlen dolog állandó: a változás. Bizonyára gyakran megtörtént már, hogy miután elkezdted egy eredményes programot, egy másik égető szükség jelentkezett. Mire sikerül elég embert szolgálatba állítani a vasárnap reggeli gyermekmegőrzőbe, akkor derül ki, hogy a tizenévesek csoportjában nincs elég tanító.

Minden szolgálati területnek vannak szükségletei, ezek pedig folyamatosan változnak. A szolgálatod szükségleteinek meghatározásához válaszolj az alábbi néhány kérdésre:

- *A szükségek felbecsülése:* Mire van szükség? Melyik szolgálati terület szenved hiányt, vagy nem kap elegendő figyelmet?

- *Rendelkezésre álló erőforrások:* Kik azok az emberek a vezetőségben, vagy a gyülekezetben, akik képesek lennének betölteni a hiányt?
- *A jelöltek képességei:* Kik azok, akiknek ehhez a szolgálathoz megfelelő ajándékuk van?
- *A jelöltek hozzáállása:* Kik azok, akik készek lennének elvállalni a szolgálatot?
- *A jelöltek teljesítőkészsége:* Kik azok, akik általában végig is csinálják, amit elkezdnek?

Ha sikerült ezekre a kérdésekre válaszolni, akkor továbbléphet a következő lépcsőfokra.

Mózes vezetőket választott és képezett ki

„Választott Mózes egész Izráelből derék férfiakat, és a nép előjáróivá tette őket ezer, száz, ötven, vagy tíz ember fölött” (2 Mózes 18:25).

Azok egyike, akiket még a Skyline gyülekezetben kiválasztottam, hogy kiképezzem, Dan Reiland volt. 1982 júliusában került a gyülekezetünkbe. Éppen akkor fejezte be a szemináriumot. Amikor először találkoztam vele, rögtön tudtam, hogy ígéretes fiatal ember. Rendszeresen találkoztunk, ő pedig gyakran beszélt nekem arról, miként tudnánk együtt szolgálni az Urat. Minden szükségset biztosítottam a számára, ami ahhoz kellett, hogy eredményes vezető váljék belőle: könyveket, kazettákat, konferenciákra való részvétel lehetőségét stb.

TÍZ OK, AMIÉRT A GYÜLEKEZETEKNEK VEZETŐI CSAPATOT KELLENE ALKALMAZNIUK

1. Biblikus.
2. Megszünteti a „vezető-szuperhős” problémát.
3. Igazi közösséget mutat be.
4. Csökkenti a stresszt a vezetők életében.
5. Szinergiát hoz létre.
6. Növeli az innovációt.
7. Örömet gerjeszt a szolgálatban.
8. Felszabadítja az embereket arra, hogy úgy használják ajándékaikat, ahogy Isten azt rendelte.
9. Központosítás nélküli számbeli növekedést tesz lehetővé.
10. Csökkenti a gyülekezet vezető pásztortól való függését.

George Barna: Power of Team Leadership (Waterbook Press, Colorado Springs, Colorado, USA; 2001) 61-68.o. www.barna.org

TÍZ OK, AMIÉRT A GYÜLEKEZETEKNEK VEZETŐI CSAPATOT KELLENE ALKALMAZNIUK

1. Biblikus.
2. Megszünteti a „vezető-szuperhős” problémát.
3. Igazi közösséget mutat be.
4. Csökkenti a stresszt a vezetők életében.
5. Szinergiát hoz létre.
6. Növeli az innovációt.
7. Örömet gerjeszt a szolgálatban.
8. Felszabadítja az embereket arra, hogy úgy használják ajándékaikat, ahogy Isten azt rendelte.
9. Központosítás nélküli számbeli növekedést tesz lehetővé.
10. Csökkenti a gyülekezet vezető pásztortól való függését.

George Barna: Power of Team Leadership (Waterbook Press, Colorado Springs, Colorado, USA; 2001) 61-68.o. www.barna.org

A következő néhány évben Dan tudatosan fejlesztette vezetői képességeit, és a vezetőség legértékesebb tagjává vált. Úgy indult a történet, hogy segédlelkészként csak egy évet fog nálunk eltölteni, de végül főállású munkatárs lett. Dan történetéből a számomra legkedvesebb rész az, amikor bekapcsolódott a vezetők képzésébe. 1987-ben elkezdett egy intenzív, egyéves gyülekezeti munkásképző tanfolyamot tartani férfiak számára. Kilenc éven át vezette ezt a szolgálatot, ma pedig országszerte pásztorok továbbképzésével foglalkozik.

Mindaz, amit Dan életébe és szolgálatába befektettünk, bőségesen megtérült. Ma ez az ember vezetők nagyszerű vezetője, és az egyik legkitűnőbb munkatársunk.

Amikor arra választunk ki embereket, hogy szellemi javakat helyezünk el bennük, figyelembe kell vennünk azt a követelményt, amit Jetró támasztott: „istenfélő férfiak, hűséges emberek”. Olyanokat keressünk, akiknek magatartása már bizonyított, és a gyülekezet is jó bizonyítást tesz róluk; olyan embereket, akik képesek másokkal együttműködni, akiknek szolgáló lelkületük van.

Az a cél, hogy olyan vezetőket neveljünk fel, akik képesek mások felkészítésére, és vállalják a szolgálat felelősségét.

Kezdjük el egy szűk kis csoporttal, és készítsük fel őket a vezetésre. Ha olyan emberekbe fektetünk szellemi javakat, akik megfelelnek a Jetró által leírt követelményeknek, akkor bizonyos, hogy a bő termés nem marad el.

Mózes felszabadította a jelölteket a szolgálat végzésére

Miután Mózes kiválasztotta és kiképezte ezeket a férfiakat, „ezek tettek igazságot a nép között minden időben” (2 Mózes 18:26). Ez felszabadította Mózes idejét, és többé nem volt kénytelen az emberek csip-csup ügyeivel bajlódni.

A tanulási folyamat nagyban hasonlít ahhoz, mint amikor valaki kerékpározni tanul. Szülőként valószínűleg már tanítottad a gyermekedet biciklizni. Eleinte ott vagy szorosan mögötte, és tartod a kerékpár hátulját. Amikor először elengeded, a gyermek már egyedül kerékpározik, de egy néhány másodpercig ennek még nincs tudatában. Egyszer azonban rájön, hogy te már nem tartod a biciklit, és ekkor ijedtében elesik. De valahányszor felkel, és újra kezdi, minden alkalommal erősebb lesz az önbizalma és a képessége, míg csak eljön a perc, amikor már egyedül biciklizik.

A dolog ugyanígy működik az emberek képzésénél is. Néha elbuknak, és ilyenkor bátorítanod kell őket, hogy álljanak fel és próbálják újra. Néhány alkalommal ott lehetsz velük, hogy támogasd őket, de előbb-utóbb egyedül is képesek lesznek végezni a szolgálatot.

Ha már egyszer kiképeztél egy szűk vezetői csoportot, hagyd őket munkálkodni. Add meg nekik a lehetőséget, hogy önállóan működjenek, és mások képzéséről gondoskodjanak. Természetesen ezután is rendszeresen találkoz velük, és segíts nekik abban, hogy legyen motivációjuk és célkitűzésük. A találkozások gyakorisága attól függ:

- mennyire fontos,
- mennyire bonyolult és
- mennyire újszerű az adott munka;
- mennyire kezdők és
- mekkora felelősségük van a szolgálattevőknek.

A cél a vezetők felhatalmazása, akik végül majd tovább képezik magukat.

Mózes csak azt tette ezután, amire mások nem voltak képesek

A 2 Mózes 18:26 leírja az utolsó lépést. A férfiak, akiket Mózes felkészített, „ezek tettek igazságot a nép között minden időben. A nehéz ügyeket Mózes elé vitték, de minden kisebb dologban ők tettek igazságot.” Mózesnek, mint első számú vezetőnek késznek kellett lenni arra, hogy a mások számára túl bonyolult ügyeket elé hozhassák.

A szolgálatomnak ezt a részét szeretem a legkevésbé, de ez a vezetés egyik legfontosabb jellemzője. Azokkal az ügyekkel kell foglalkoznunk, amelyekkel mások nem akarnak vagy nem tudnak megbirkózni. Ez néha személyi ügyek intézését jelenti, fenytést vagy elbocsátást, a költségvetés megnyirbálását, vagy éppen az adott szervezet másik épületbe költöztetését; minden vezetővel előfordul, hogy nehéz döntéseket kell meghoznia. Vezetőként a gyülekezet életének minden területéért felelős vagy.

Ebben a témában nagyon sokat jelentett nekem az, amit Peter Drucker tollából olvastam: „Valahányszor jól menő vállalkozást látsz, a háttérben valaki, valamikor bátor döntést hozott.” Ugyanez igaz a szolgálatokra nézve is. A vezetők olyan döntéseket hoznak, amelyek áldást jelenthetnek a közösség életére. Igaz, hogy mindig a kellemetlen ügyekkel kénytelenek foglalkozni, amit mások nagy ívben elkerülnek, de az ő szolgálatuknak van a legnagyobb hatása a gyülekezet életére.

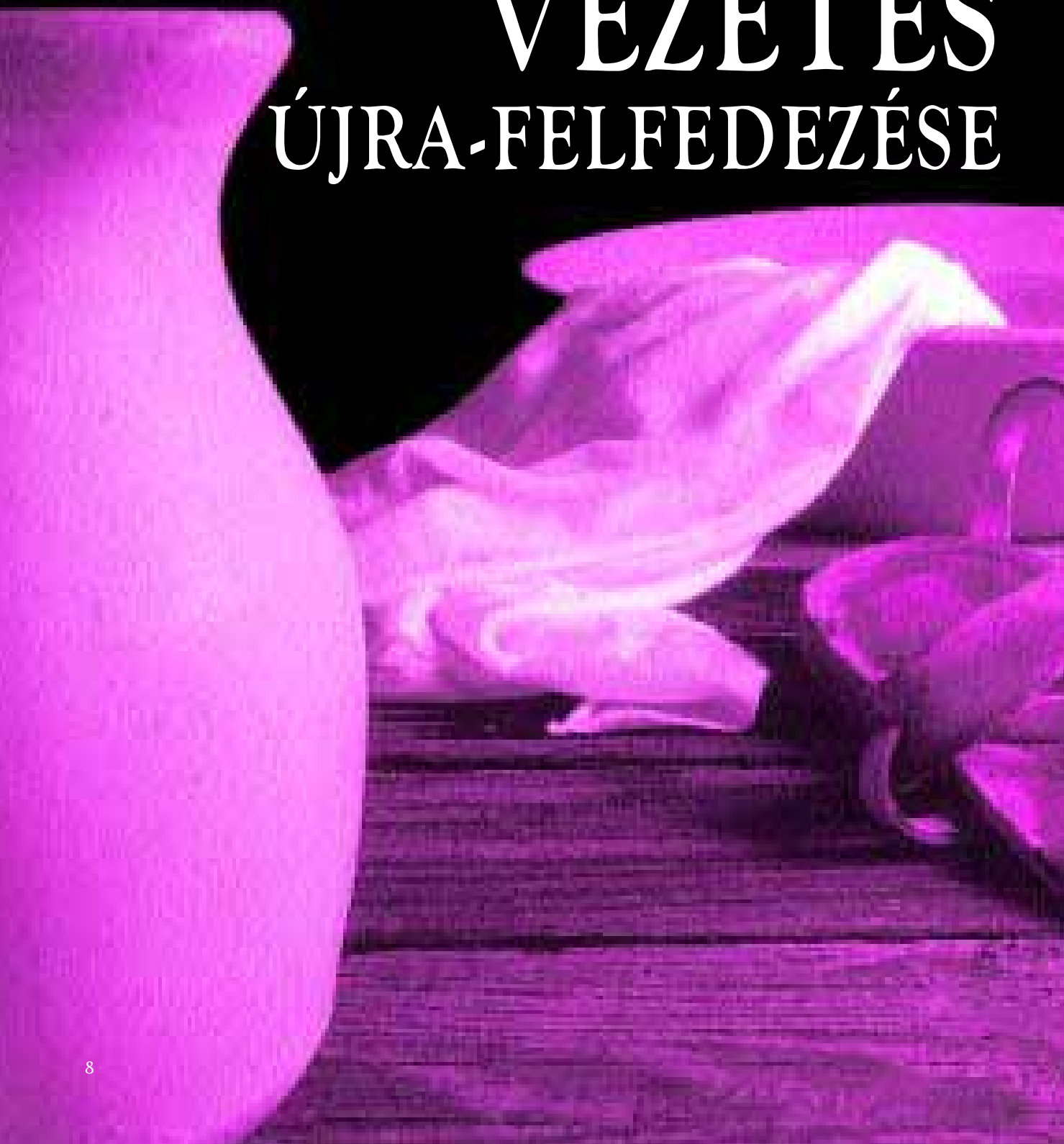
Mózes megváltozott gondolkodásmódjának és vezetői stílusának köszönhetően ő maga megerősödött, a nép pedig békeségre lelt. Hasonlóképpen, ha egyszer kiképeztél egy szűk vezetői csoportot, akik elkezdik a szentek felkészítésének szolgálatát, akkor a körforgás beindul, és a szolgálat lehetőségei kitágulnak. Mindez talán túl szépnek tűnik, de ha Mózes és az általa vezetett több millió nyakas, engedetlen ember életében működött ott a pusztában, akkor talán a te gyülekezetedben is működni fog.

Dr. John C. Maxwell az INJOY és az EQUIP nevű szervezetek alapító-vezetője (Atlanta, Georgia, USA). Népszerű konferencia-előadó, fő szakterületei a vezetés, a kapcsolatok és a gyülekezetnövekedés

Howard Young

A SZOLGÁLÓ VEZETÉS ÚJRA-FELFEDEZÉSE

Az önzetlen, szolgáló vezetés
nem a pozícióból adódó hatalom
párnáin terpeszkedik, hanem arra törekszik,
hogy másokat is felhatalmazzon
és felszabadítson a szolgálatra.
A szolgáló vezetés nem a vezetők,
hanem a vezetettek szükségéit
és növekedését tartja szem előtt.

Hogy látja egy lelkiismeretes keresztyén vezető a vezetés kérdését? A mai keresztyén vezetők a bőség zavarával küzdenek a vezetési módszerekkel és alapelvekkel foglalkozó irodalom tekintetében. Néhány ilyen módszer rendkívül vonzóan tűnhet, hiszen az élet valamely területén esetleg sikeresnek bizonyult. Azt gondolhatja valaki, hogy ha egy adott vezetési elmélet működik, akkor az bizonyára kritikán felül áll. A pragmatizmus mindig kiütéssel győz.

A legtöbb keresztyén vezető tisztában van azokkal az alapelvekkel, értékrendekkel és módszerekkel, amelyek teret hódítottak maguknak a gyakorlatok és teóriák nyüzsgő piacán. Azt azonban ne felejtjük el, hogy a Szentírás olyan vezetői modellt állít elénk, amely a Krisztus testében forgoló vezető szolgálatának hajtókerekévé kell válnia. A vezetésnek ezt a bibliai megközelítését leginkább a vezető szolgáló magatartása fémjelzi; az a törekvés, hogy önzetlen szolgálata által gazdagítsa és építse a vezetettek életét. Ez a lehajló bibliai vezetői modell abban az őszinte alázatban nyilvánul meg, amely képes mások felé szolgálni, és oda segíteni őket, hogy maguk is szolgálókká váljanak.

Az elmúlt három évtized során ez a fajta vezetői mentalitás a „szolgáló vezetés” elnevezést kapta. Az 1970-es évek elején Robert K. Greenleaf volt az, aki megalkotta és népszerűsítette a „szolgáló vezető” kifejezést. Számos kortárs író hozzájárult ahhoz, hogy mára tekintélyes mennyiségű irodalom keletkezett ebben a témakörben. Ezek úgy mutatják be a szolgáló vezetés, mint az intézményrendszerek megújulásának eszközét, ami hozzájárulhat egy sokkal emberségesebb társadalom megteremtéséhez.

Mint modell, a szolgáló vezetés gondolata számos határvonalat átlépett már, és egyetemeken, egészségügyi szervezetekben és alapítványokban honosodott meg. Keresztyén vezetőkre alkalmazva a szolgáló vezetés az jellemzi, hogy előtérbe helyezi a vezetettek gazdagítását és építését. A szolgáló keresztyén vezető mércéje a reá bízottak progresszív szellemi egészsége, szabadsága és önállósága. A szolgáló vezetés nem a vezetők, hanem a vezetettek szükségait és növekedését tartja szem előtt.

Azok a vezetői modellek, amelyek a hatalomra és a teljes ellenőrzésre törekednek, mindig problémákat gerjesztenek a gyülekezetben. A hatalom-orientált vezetés, amely pozícióféltéssel, protekcionizmussal, cinizmussal, ellenségeskedéssel jár együtt, bizalmi válsághoz vezet, ahol a vezetés szinte ellehetetlenül. Másrészt, a bölcs gyülekezeti vezetők újra meg újra visszatérnek Jézus és más újszövetségi írók tanításaihoz, és engedik, hogy azok felfrissítsék a gyülekezeti vezetésről alkotott látásukat.

A SZOLGÁLÓ VEZETÉS BIBLIAI ALAPJAI

A szolgáló vezetés gondolata a Szentírásnak azon tanításaiból emelkedik ki, amelyek az egyénről, mint Isten szolgájáról beszélnek. A szolgálat fogalmának mély ószövetségi gyökerei vannak. A héber *'ebed*

szó eredetileg rabszolgát jelentett, később azonban kiterjedt a jelentése a megbízott, fizetett szolgákra is. Ezt a kifejezést gyakran alkalmazták azokra az emberekre, akik az uralkodónak végeztek el valamilyen munkát. Királyok és próféták gyakran, mint az Úr szolgálói kerülnek említésre (2 Sámuel 3:18; Ézsaiás 20:3; Ezékiel 34:23–24).

Ézsaiás eleven képekkel ábrázolja azokat, akik – miközben Istent szolgálják –, mások felé szolgálnak (42:1–4; 49:1–6; 50:4–9; 52:13–53:12). A szövegösszefüggést vizsgálva, az Ézsaiás könyvében említett szolgákat háromféleképpen szokás azonosítani: Izrael népe, amely Istennek szolgál; egy istenfélő és hűséges maradék, akik nehéz időkben is kitarítottak az Úr szolgálatában; valamint a Messiás, aki majd mint szenvedő szolga jelenik meg¹. Ezek a példák világosan mutatják, hogy a bibliai értelemben vett szolgáló lelkület először az Isten odaadó szolgálatában ölt testet. A bibliai szolgák a szövetséget közvetítették, és a népet az Isten akaratának való engedelmességre tanították, eközben azonban emésztő vágyat éreztek arra, hogy az Isten szolgálata a körülöttük élő emberiség felé végzett szolgálatban teljesebben ki (Ézsaiás 52:7–11)². Képletesen szólva, a bibliai szolgák először lehorgonyozzák magukat az Isten szolgálatába, és készen állnak rá, hogy ha kell, mások felé is szolgáljanak³.

JÉZUS ÉS A SZOLGÁLAT

Ézsaiás 61:1–2 egy másik fontos szakasz a szolgálatról. Szolgálatának nyitányaként Jézus ezeket az igéket olvassa fel a názáreti zsinagógában. Bár a Lukács 4:18–19-ben nem fordul elő a „szolga” kifejezés, ezek a versek fontos gondolatokat tartalmaznak, amelyek más „szolgaénekekre” utalnak.

Jézusnak küldetése volt a csüggedő és elesett nép felé, és ez a küldetéstudat, valamint saját szenvedései szoros kapcsolatban álltak az Ézsaiás által bemutatott

szervedő szolgálával. Bár abban az időben a zsidóság ezeket a próféciaakat a Messiásra vonatkoztatta, az ott leírt szenvedéseket már nem tudta Őrá nézve értelmezni. Jézus a szolgátról és a vezetésről újfajta gondolkodásmódot alakított ki, amikor a Szervedő Szolgálával azonosította magát, aki hatalmas áldozatot hozott, és gyalázatos módon halt meg (Ézsaiás 53:1–9).

Amit Jézus saját küldetéséről vallott, ugyanazt hangsúlyozta a gyülekezeti vezetésre nézve is. A tanítványok éppen arról vitatkoztak, hogy ki a nagyobb az Isten Királyságában, amikor Jézus olyan forradalmian új tanítást adott, hogy azzal feje tetejére állította a vezetésről alkotott általános emberi elképzeléseket. Miután Kapernaumba érkeztek, megkérdezte tőlük: „Miről vitatkoztatok útközben?” Ezután leült, és magához hívta a tizenkettőt. Jelentősegteljesen így szólt hozzájuk: „Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki között az utolsó és mindenki szolgálója” (Márk 9:33–35).

Jézus szóhasználatában a „szolga” (*diakonosz*) kifejezés nagyon világos üzenet volt a tanítványok számára. Jól ismerték ezt a szót, és tudták, hogy a másokért végzett szolgálatot, valamint a szolgálatra való mély odaszánást hangsúlyozza. Ismerve a világ törvényszerűségeit, a tanítványok nyilván összezavarodtak, amikor ezt a tanítást hallották a ranglétrán való felkapaszkodás újfajta módjáról. A vezetőknek mások szolgálnak, most pedig Jézus a feje tetejére állítja ezt az egész gondolkodásmódot. Az igazi vezető olyan szolgálatra kötelezte el magát, amely mások szükségéit, személyes növekedését és boldogságát tartja szem előtt. Később majd a tanítványok is megértik, hogy Isten Királyságában a vezetés nem azt jelenti, hogy felmászunk a „szamárlétrára”, hanem, hogy szolgálunk ott lenn, az alján.

Jézusnak ez az elgondolása a vezetőről, mint szolgáról, átível két évezred fölé, és utat mutat a XXI. század gyülekezetének. Hatalmas kihívást állít ez az elé az elképzelés elé, amely a hatalmat és az uralkodást tartja a hatékony vezetés leg-

magasabb megnyilvánulásának. A jézusi „szolgáló vezetés” koncepciója olyan vezetői modell, amely alázatot, saját elképzeléseink félretételét követeli meg, és másokat állít az első helyre.

Az Újszövetség beszámol arról is, hogy ez a jézusi tanítás továbbterjedt a tanítványok között. A Cselekedetek könyve olyan gyülekezetet mutat be, amelynek vezetői és tagjai kölcsönösen szolgáltak egymásnak (Cselekedetek 2:42–47; 4:32–37). Az Ősegyház vezetői a Jézus által bemutatott példát választották és követték. Mély alázat, áldozatos szolgálat mások felé, valamint az egymásért vállalt nehézségek elszervedése jellemezte ezeket a vezetőket, akik Krisztus önfeláldozó és alázatos szolgálai formáját vették fel (Filippi 2:4–16; 1 Péter 2:21–25). Az újszövetségi gyülekezet vezetőinek magatartása lehetővé tette, hogy ne hatalmi szóval kelljen vezetniük, hanem példaadásukkal (1 Péter 5:1–4). Mint szolgák, a vezetők megértették, mennyire fontos, hogy másokat is kiképezzenek arra, hogy lelki ajándékaikkal a Krisztus testét szolgálják (Efézus 4:11–13; 1 Péter 4:8–11).

MINTA A MAI SZOLGÁLÓ VEZETŐK SZÁMÁRA

A szolgáló vezető életstílusa

A szolgáló vezető először is szolgál. Ez azt jelenti, hogy nagy hangsúlyt helyez a cselekvésre. Nem elégséges csupán alapelvek közlésével vezetni és tanítani. A szolgáló vezető elérhető, megközelíthető, aki bármely pillanatban kész a szolgálatra. Ez olyan gyakorlati művészet, amely számtalan élethelyzetben kreatív módon találja meg önkifejezési formáit. Következésképp, a szolgáló vezetés olyan szolgálatokat végez, amelyek gyakorlati módon válaszolnak a társadalom valós szükségére.

Nagyon jól ábrázolja ezt annak a lekipásztornak a példája, aki egy szívinfarktus után egyedülálló módon oldotta meg a személyes testi felépülés és a szolgálat egybekapcsolását. Gyógyulása érdekében naponta hosszabb sétára volt szüksége. Ezt a sétát másokért való imádkozással kötötte össze, valamint menet közben felszedte a kisváros utcáin az eldobott szemetet. Szolgáló élete dicsőítette Istent, és áldássá lett mások számára is, miközben sokakért imádkozott. Áldást hozott ez a városra is és személyes életére is. Röviden összefoglalva: a szolgáló vezetést az a készség nemesíti, hogy másoknak őszintén, Istennek tetsző módon szolgáljunk.

A szolgáló vezető hozzáállása

A különféle vezetői pozíciók gyakran nagyobb hatalmat adnak az ember kezébe mások felett, mint ahogy az szükséges lenne. A hatalom és a pozíció rafinált kísértései arra készítették az első század gyülekezetének vezetőit, hogy a következő vezető-generáció tagjait folyamatosan alázatra és szolgálatkészségre figyelmeztessék. Szolgatársaihoz intézett szavaiban Péter apostol a szolgáló vezetés tiszta jellemvonásait hangsúlyozza. Egy bibliai alapokon álló vezető – a pozíció által felkínált hatalmat gyakran figyelmen kívül hagyva – arra koncentrál,

hogy különös figyelmet és érdeklődést tanúsítson az emberek iránt, gyengéden szolgálva feléjük, bemutatva ezáltal a krisztusi lelkületet. A szolgáló vezetők tehát gondos pásztrok, akik szeretetteljesen védelmezik és gondozzák a rájuk bízottakat. Ha pedig szükséges, életüket és vérüket is készek áldozni a juhokért (1 Péter 5:2–4).

A szolgáló vezetők felhatalmaznak másokat

Az önzetlen, szolgáló vezetés nem a pozícióból adódó hatalom párnáin terpeszkedik, hanem arra törekszik, hogy másokat is felhatalmazzon és felszabadítson a szolgálatra. Nem tartja vissza hatalomféltésből a tehetséges embereket a szolgálattól. Akkor boldog, ha azt látja, hogy mások szárnyra kapnak. Az a vágy lelkesíti, hogy élete és szolgálata újabb szolgálókat teremjen; elkötelezett arra, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, és felszabadítsa őket arra, hogy szolgálatukban teljesítsék Isten akaratát.

Szolgáló vezetéből szolgáló gyülekezet

Akik komolyan gyakorolják a szolgáló vezetői életformát, megtanulják felfedezni, hogy micsoda öröm a szentek felkészítése, és a Krisztus testében létező sokszínűség. Egy idő után ez a gyakorlati életvitel, amely új, szolgálat-orientált munkások kinevelését eredményezi, olyan gyülekezetet hoz létre, amely maga is szolgáló közösség.

A szolgáló élete szolgálókat terem. Gondoljunk az Úr Jézusra, és arra a 12 emberre, akiket maga mellé vett. Ez a kis csoport rendkívül változatos volt. Ebből a sokszínű társaságból nőtt ki az a vezetés, amely az első Gyülekezetet kiképezte és felkészítette, pontosan úgy, ahogyan ezt korábban az Úr Jézus tette velük. Amit Jézus tanított nekik, azt adták tovább másoknak. Ezért lett a gyülekezet szolgáló közösség.

A vezetésben tanúsított szolgáló lelkület tette a jeruzsálemi gyülekezetet korának legcsodálatosabb közösségévé. Jézus tervét megvalósítva – azaz maradandó hitközösséget létrehozva – az Ósegyház befogadta és szolgálta azokat, akik gondoskodásának ernyője alá jöttek. Az apostolok és a gyülekezet vezetői voltak a kulcsemberek. Szolgáló vezetők szolgáló gyülekezetet neveltek. Szemben a világ kultúrájával, a gyülekezetben eltűntek a társadalmi és szociális válaszfalak, és az emberek megtanulták teljes egyenlőségben szeretni, szolgálni egymást (Jakab 2:5–9; Róma 12:7–10). A rabszolga és a jogfosztott is otthonra talált a gyülekezetben. Az emberek gyakorlati szükségai a vezetők érzékenységét és törődését követelték meg (Cselekedetek 6).

A szolgáló vezető mutatja be a keresztyén életet

A szolgálatra való elhívás cselekvésben gazdag életpályára szól. Poling és Miller azt írja, hogy vezetőnek lenni annyit jelent, hogy Istentől való elhívás alapján, megfelelő felkészültséggel szolgáljuk a hit közösségét, annak helyi tevékenységeit éppúgy, mint világméretű misszióját; mindezt egy olyan légkörben, ahol működnek a különféle szolgálati ajándékok, és ahol a vezetők készséget tanúsítanak arra, hogy bár-

mit megtegyenek, amivel a világ számára bemutatják a közösség életét.⁴ Vezetők és vezetettek közösen, imádságos szívvel álmódják meg azokat az ötleteket és stratégiákat, amelyek segítik a helyi gyülekezetet abban, hogy szolgáljanak a körülöttük élő rászorulókon.

A szolgáló vezetésre szóló elhívás az Úr Jézusnak a tanítványokhoz intézett utolsó szavaiban gyökerezik. Néhány órával kereszthalála előtt (János 13), Jézus megmosta a tanítványok lábát (ami egy szolga kötelessége volt). Ez az esemény híven tükrözi az irántuk tanúsított szeretete nagyságát. Ez a szolgáló gesztus kitörölhetetlen nyomot hagyott a tanítványok szívében: örökre beléjük írta a keresztyén szeretet és szolgálat jelentését. Ez nem volt más, mint elhívás arra, hogy ők is ugyanezt tegyék másokkal. Az Úr példát adott nekik, és mindazoknak, akik nyomdokaikban járnak. A szolgálat nem a vezetés egyik útja. A szolgálat a vezetés jézusi útja. Kövessük hát mi is ezt az utat!

Howard Young a Trinity Bible College (Ellendale, North Dakota, USA) volt igazgatója. Jelenleg az Evangel Assembly of God (Milwaukee, Wisconsin, USA) vezető pásztora.

1., Stanley M. Horton: Isaiah: A Logion Press Commentary (Logion Press, Springfield, Missouri, USA; 2000) 480. o.

2., David S. Young: Servant Leadership for Church Renewal (Herald Press, Scottsdale, Pennsylvania, USA; 1999) 157. o.

3., A szolgának ez a fogalma megegyezik a szolgáló vezetés kortárs értelmezésével. Robert Greenleaf megfigyelte, hogy a szolgáló vezető mindenekelőtt maga is szolga. A vezetés ott kezdődik, hogy valaki vágyat érez a szolgálatra. A vezetői felelősség elfogadása már egy második lépés, egy tudatos döntés eredménye. Robert K. Greenleaf: The Servant as Leader (Center of Applied Studies, Cambridge; 1970) 7. o. A szolgáló vezetés bibliai modelljének vizsgálata megerősíti, hogy az ember először Istennek szolgál, és ez motiválja, hogy szolgáljon mások felé.

4., Donald E. Miller és James N. Poling: Foundations for a Practical Theology of Ministry (Abingdon Press, Nashville; 1985) 20. o.

William H. Farley

Jonathan Edwards és a nagy ébredés

EGY ISTENÉRT LÁNGOLÓ EMBER

1741 júliusában Jonathan Edwards elfogadta a meghívást, hogy a Connecticut állambeli Enfield városkában prédikáljon.

Ez volt a nagy ébredés (1740–42) csúcspontja, a Szent Szellem egyik legerőteljesebb kiáradása az amerikai történelem során. Isten tüze mindenhova leszállt. Annak ellenére, hogy a „Bűnösök a haragvó Isten kezében” c. prédikációja a saját gyülekezetében igen kevés eredményhez vezetett, úgy érezte, hogy Enfieldben is ezt kell elmondania.

Technikáját nem lehetett hatásosnak nevezni. Prédikációit minden alkalommal olvasta, mégpedig monoton hanglejtéssel, de nagy meggyőződéssel. Kerülte a kiabálást és a teátrális bohóckodást. Edwards célja az volt, hogy az igazság erejével győzze meg a hallgatókat, valamint azzal, ahogy rámutat, mennyire szükségük van Istenre.

Előadói stílusa nem magyarázza meg, hogy mi miért történt azon a napon Enfieldben. Egy szemtanú, Stephen Williams ezt írta fel a naplójába: „Elutaztunk Enfieldbe, ahol találkoztunk a kedves Edwards úrral Northamptonból, aki egy rendkívül megdöbbentő hatású igehirdetést tartott az 5 Mózes 32:35 alapján. Mielőtt a prédikáció véget ért volna, nagy sóhajtozás és hangos sírás hallatszott az egész teremben: *'Mit tegyek, hogy üdvözüljek?'*... *'Jaj nekem, el fogok kárhozni!'*... *'Ó, mit tegyek Krisztusért?'* és így tovább. Így annak ellenére, hogy a lelkésznek el kellett mennie, a sírás és jajveszélés szívbemarkoló és csodálatos volt.”

Williams később így folytatja: „Rövid várakozás után a gyülekezetben csend lett, ekkor Mr. W. imádkozott, majd lejöttünk a szószékről, és kisebb csoportokba verődve beszélgettünk az emberekkel. Csodálatos és bámulatba ejtő volt látni Isten erejét. Sok lélek jött az üdvösségre azon az estén. Micsoda ujjongás és boldogság látszott a tekintetükön!”

A REAKCIÓK EDWARDS SZOLGÁLATÁRA

Jonathan Edwards. Kevés ember neve váltott ki élesebb reakciót. Néhányan Amerika legnagyobb filozófusának tartják, ő azonban csak nevetne ezen a meghatározáson. Életének célja a bibliamagyarázat – ez volt szolgálatának a lelke, húsa, veleje. Nem érdekelte az öncélú filozófia. „Edwards életében is vegyes érzelmeket váltott ki az emberekből, és nem kisebb mértékben osztja meg életrajzíróit ma is” – írja róla Murray.

Martyn Lloyd-Jones is hasonlóan vélekedik: „Alaposan megosztotta a közvéleményt. Rendkívül heves támadásoknak volt kitéve.”

Oliver Wendell Holmes azt állította, hogy „ha száz évvel később élt volna, és a szabadság levegőjét szívta volna, nyilván nem olyan ódivatú barbársággal fogalmazott volna, mint ahogy azt vulkanikus erejű prédikációiban olvashatjuk.”

John Newton (1725–1807) egyszer megkérdezték: „Ki volt a legnagyobb isteni erővel rendelkező személy az ő korában?” Szinte gondolkodás nélkül így válaszolt: „Edwards.”

A nagy skót prédikátor, Thomas Chalmers írta: „Sohasem láttam még az erőnek és a gyengédségnek szerencsésebb ötvözetét.”

Samuel Davies, a Princeton College egyik alapítója egyszer sokak előtt így nyilatkozott Edwardsról: „Szerintem ő volt a legmélyebb gondolkodó, és a legnagyobb isteni erőt hordozó személy, aki valaha is született Amerikában.”ⁱⁱⁱ

Ki volt Jonathan Edwards? Miért váltott ki ilyen reakciókat, és miért fontos ma erről beszélnünk?

RÖVID ÉLETRAJZA

1703. októberében született a Connecticut állambeli East Windsorban. Édesapja, Timothy Edwards a Harvardon végzett, és a helyi lelkész volt.

Mint a legtöbb fiatal abban az időben, Jonathan odahaza végezte az iskolai tanulmányokat. Mivel rendkívüli intelligenciáról tett bizonyosságot, 13 éves korában az édesapja beíratta a Yale Egyetemre. Felsőfokú tanulmányai idején olyan erőteljes megtérésen ment keresztül, amely egész életét megváltoztatta, és megalapozta őszinte és igen gyümölcsöző szolgálatát.

Iskolái elvégzése után feleségül vette Újanglia egyik legnagyobb leányzóját, a 17 éves Sarah Pierrepont-t. Házasságukból 11 gyermekük született, és csodálatos örökséget hagytak utódaikra.ⁱⁱⁱ Bár házasságukról és családi életükről több könyv is született, Jonathan alapos bibliaértelmezésének köszönhető, hogy neve a legnagyobb keresztyén gondolkodókhoz kapcsolódik.

Jonathan hamarosan a Massachusetts állambeli Northamptonba költözött, ahol nagyapja, Solomon Stoddard mellett lett segédlelkész. Néhány év múlva Stoddard elhunyt, és Jonathan lett a vezető lelkész. 21 éven át munkálkodott Northamptonban.

1735 és 1737 között ébredés söpört át Northampton városán. Edwards a következőket írta róla: „Az egész várost átjárta az örökkévalóság és a szellemi dolgok után való hatalmas, komoly vágyakozás... sorozatosak voltak a megtérések, és elképesztő módon növekedett az üdvözülők száma. Az emberek nagy tömegekben jöttek Jézus Krisztushoz.”^{iv}

Egyik napról a másikra a város teljesen megváltozott. A lakosok az utcákon egy-

házi énekeket énekeltek. A kocsma bezárt, fiatalok nagy csoportjai csatlakoztak az Úrhoz. Lehetetlen volt úgy bejutni a templomba, hogy valaki ne legyen ott már órákkal a kezdés előtt.

Ekkor, 1740-ben jött a nagy ébredés, amely lángba borította egész Újangliát, és Northamptont sem kerülte el. Ebben az időben történt, hogy Edwards olyan emlékezetes eredménnyel mondta el Enfieldben a „Bűnösök a haragvó Isten kezében” c. prédikációját. Újanglia lakosságának közel 10 százaléka megtért azokban a napokban. Képzelnék csak el ma 28 millió megtérőt két év alatt! Ahhoz, hogy megértsük a történetek horderejét, képzeljük el, hogy a városunkban élő összes gyülekezet megduplázódik, vagy megháromszorozódik két év alatt.

SZELLEMI KONFLIKTUS

Ahol tűz van, ott füst is van. Sok túlkapas kísérte az ébredést, amint az emberek szokatlan szellemi jelenségekkel találkoztak. Néha voltak, akik felsikítottak és eszméletlenül a padlóra zuhantak igehirdetés közben. Olykor-olykor Edwards felesége is hosszú időszakokat töltött mozdulatlanul nappali szobájuk sarkában; annyira átjárta Isten szeretete, hogy mozdulni sem tudott.

Jellemző az, amit Wheelock tiszteletes ír naplójában 1741 októberében: „Egyesek buzgósága már több a soknál: látomásokról, kijelentésekről, erős hallucinációkról beszélnek... sokan kiabálnak, egész testükben remegnek, miközben az egész gyülekezet ünnepélyes csendben van.”^v Egy másik összejövétel után a következőket írta: „Harmincan kiabáltak. A négerek majdnem mindnyájan megsebezve (bűneikben megítélve) álltak ott... Meg kellett szakítanom a prédikációt, olyan nagy volt a hangzavar.”

Amint az minden ébredésre jellemző, ezeknek a jelenségeknek egy része Isten-

től volt, egy másik része emberi, testi eredetű volt, és voltak démoni jelenségek is.

Ez a keveredés sok kritikát váltott ki. (Minden korban vannak ügyeletes „túzloltók”, akik a Szent Szellem munkáját igyekeznek kioltani.) Edwards hitte, hogy a fő történések mögött Isten munkája áll. Felismerte azonban, hogy az egész ébredés hiteltelenné válik, ha a gyülekezet nem tanulja meg szétválasztani a búzát és a pelyvát. Erről rengeteg írása jelent meg. Legfontosabb munkája ebben a témában az „On Religious Affections” (A vallásos hajlamokról), ami ma is klasszikus műnek számít, legalább három kiadó publikálta.

ELUTASÍTÁS ÉS HALÁL

Az ébredés után nyolc évvel Edwards gyülekezetét egy sajnálatos vita megosztotta az úrvacsora kérdésében. Szégyenükre legyen mondvá, hogy a tagok 90 százaléka úgy szavazott, hogy Mr. Edwardsot el kell mozdítani tisztéből. 47 éves volt, még nyolc kisgyermeket nevelt, és végzettségéből adódóan igazából az igehirdetéshez értett. Egyetlen állást talált, mégpedig azt, hogy misszionárius lesz egy elmaradott indián törzs tagjai között Massachusetts nyugati határán. Teljes elszigeteltségben, de hűségesen szolgálta kicsi nyáját, és ezeket az éveket arra használta fel, hogy megírja hatalmas teológiai munkáit.

Nyolc évvel később, 55 éves korában elfogadta a Princeton Teológiai Szeminárium meghívását, és annak soron következő elnöke lett. Néhány hónappal odaköltözése után, még mielőtt Sarah és a gyerekek követhették volna, 1758-ban himlőben meghalt.

EDWARDS ÉS A MAI LELKIPÁSZTOR

Miért érdekel bennünket ez a 250 éve élt teológus? Először is azért, mert Edwards mindenekelőtt az ébredés teológusa volt. Senki sem rendelkezett hozzá hasonló éleslátással. Valahányszor az ébredésről jön fel a szó, Michael Browntól elkezdve J. I. Packerig bezárólag mindenki Edwardsot idézi. Edwards szolgálata az ébredés forró kovácsműhelyében alakult, amit sok száz oldalon át védelmezett és alaposan analizált. „Elsőrenden az ébredés teológusa volt... a tapasztalat teológusa, vagy ahogy néhányan fogalmaztak: a szív teológusa” – írja róla Martyn Lloyd-Jones.^{vi} „A vallásos hajlamokról” c. műve a megtérés természetét boncolgatja. „Jól teszi, ha elolvasa, és elgondolkodik rajta az ember, hogy valóban keresztyénnek mondhatja-e magát” – foglalja össze a könyvet a Banner of Truth könyvkiadó.

Másodszor, Edwards azért is fontos számunkra, mert gondolkodói munkáját az örökkévaló dolgok fürkészése hatja át. Olvasóit következetesen a menny, a pokol, és Krisztus ítélőszékének gondolá-

tához vezet el. Perspektívája az örökkévalóság volt, éleslátása pedig csodálatra méltó. Akik Edwardsot olvassák, elveszítik halálfélelmüket. Az Isten dicsőségében való részesedés reménységének örvendeznek, és beleremegnek a kárhozat szörnyűségeinek gondolatába. Írásai élesítik az örökkévalóságról alkotott fogalmainkat, és átformálják szolgálatunkat.

Harmadszor, Edwards egy hatalmas Istent ismert- és szeretett meg. Bármit is gondoljunk Istenről, írásainak olvasása után a Róla alkotott fogalmunk minden dimenziójában kitágul. A legtöbb ember, ha felfrissülésre vágyik, nyaralni megy; én inkább visszamegyek a XVIII. századba, és az ő munkáit olvasom. Azokban olyan Istennel találkozom, aki minden emberi elgondolást messzemenően meghaladva szuverén, mindenható, mindentudó, kegyelmes és irgalmas. Edwards kedvenc szava Istenre nézve az „édes”.

Negyedszer, Edwards tisztában volt az ember kicsinységével és törekenységével. Megragadta annak igazságát, hogy minél kisebb az ember a saját szemében, annál boldogabb lesz és használhatóbb Isten számára. Könnyörtelen bibliai logikája sarokba szorítja az olvasót, amíg az végül kegyelemért kiált, és kész szembenézni saját bűnösségével, hogy aztán boldogan örvendezhessen Isten jóságának. Edwards írásaiban nem a kifinomult nyelvezet váltja ki a csodálatot, hanem az igazság átütő ereje. Behatol az ízületek és a velők szétválásáig, visszavezeti az embert Istenhez és az Ő kegyelmének elégséges voltához.

Ismerd meg magad Jonathan Edwardsot! Ő a pümkösi mozgalom nagy teológusa. „Sokkal hangsúlyosabb nála a Szent Szellem személye és munkája, mint a puritánok közül bárkinél” – summázza Lloyd-Jones.

Az észak-amerikai gyülekezeteknek az ő éleslátására volt szükségük. A történelem Isten története. Aki kiaknázza annak kincseshányóját, nem fog csalódní.

William P. Farley a „The Raven” (A holló) c. havonta ingyenesen megjelenő magazin szerkesztője. A kiadvány fő küldetéseként a reformátorok hitét és tanításait adja közre, különös figyelmet szentelve a Szent Szellem megtapasztalható erejének (Pinnacle Communications, Spokane, Washington, USA)^{vi}

FORRÁSOK:

1. Iain Murray: Jonathan Edwards, a New Biography (Banner of Truth, Edinburgh, Scotland) – a legjobb forrás Jonathan Edwards megismeréséhez. Murray munkái a www.Jonathanedwards.com honlapon olvashatók, valamint ugyanitt megrendelhetőek elektronikus formátumban CD-ROM-on.
2. A Christian History magazin VIII. évfolyamának 3. száma („The Great Awakening”) Jonathan Edwardsról szól.

- i. Iain Murray: Jonathan Edwards, A New Biography (Banner of Truth, Edinburgh, Scotland) 169. o.
- ii., Uo. XX, XVI, XV.
- iii., Ld. Elizabeth Dodds: Marriage to a Difficult Man (John Knox Press, Louisville)
- iv., Peter Marshall: The Light and the Glory (Fleming Revell, Grand Rapids, Michigan, USA; 1977) 242. o.
- v., Joseph Tracy: The Great Awakening (Banner of Truth, Edinburgh, Scotland, 1976) 201. o.
- vi., Martyn Lloyd-Jones: The Puritans (Banner of Truth, Edinburgh, Scotland, 1987) 361. o.
- vii., Ingyenes előfizetés a Pinnacle Communications, P. O. Box 8146, Spokane, WA 99203, USA címen (angol nyelvű kiadvány)

Douglass A. Oss

KEGYELMI AJÁNDÉKOK NAPJAINK GYÜLEKEZETÉBEN

2. rész: A beszéd adományai

Sorozatunknak ez a része azokkal az ajándékokkal foglalkozik, amelyek a beszéddel kapcsolatosak. Az I Korinthus 12:8 beszél a bölcsesség (*sophia*) igéjéről, valamint az ismeret (*gnósis*) igéjéről.

MEGHATÁROZÁSUK

A bölcsesség igéjét és az ismeret igéjét általában kétféleképpen szokták meghatározni. Az egyik értelmezés szerint ezek a szellemi útmutatás ajándékai, és természetüket tekintve nem tartoznak a természetfeletti ajándékok közé.¹ Ezek olyan karizmák, amelyek a beszéd természetes képességét használják, hogy éleslátással szóljanak egy adott helyzetben a dolgok háttéréről (*sophia*), vagy olyan tájékozottsággal (*gnósis*), amire a tanulás és a tapasztalat során tettek szert. Ide sorolható például egy bibliatanító, aki a Szent Szellem erejével végzi munkáját, odaszentelve képességeit a gyülekezet szolgálatára.

Egy másik értelmezés szerint ezek az ajándékok természetfeletti jellegűek, és a Szent Szellemtől kapott kinyilatkoztatás alapján, a természetes képességek igénybevétele nélkül működnek.² Ezek a Szent Szellem alkalmi megnyilvánulásai egy

adott istentiszteleti kontextusban. A bölcsesség igéje (*logos sophias*) természetfölötti képességet ad az egyénnek, hogy olyan isteni éleslátással szóljon, ami segít megoldani a gyülekezet életében felmerült gondokat. Az ismeret igéje (*logos gnóseós*) olyan tényszerű információkhoz juttatja a beszélőt egy adott közösségi, vagy személyi ügy kapcsán, amellyel az illető – természetes képességei révén – nem rendelkezne. Ebben a megközelítésben ez az ajándék némileg átfedésben van a prófétálással. Sőt, az is lehetséges, hogy ez a két ajándék párosával működik. Az ismeret önmagában felfuvalkodottá tesz (I Korinthus 8:1), de ha a bölcsességgel párosul, akkor hasznos lehet.

Az I Korinthus 12:8 az egyetlen hely, ahol ezek az ajándékok említésre kerülnek. A legközelebbi szóhasználat, ahol még ilyesmivel találkozunk a „bölcsesség és értelem szelleme” (Ézsaiás 11:2; Efézus 1:17). Ezért tehát semmilyen abszolút szilárd következtetést nem tudunk levonni. Az isteni bölcsesség azonban a szellemi ember kimagasló jellemvonása (pl. Példabeszédek 4:7; I Korinthus 2:6–16). Látnunk kell azonban, hogy Pál apostol, aki elsőként beszél a bölcsességgel kapcsolatos

ajándékról, éles ellentétbe helyezi az isteni és az emberi bölcsességet (v.ö. I Korinthus 1:18–2:16).

A bibliai összefüggések vizsgálata arra enged következtetni, hogy a felsorolt ajándékok a Szent Szellem spontán megnyilvánulásaként lépnek működésbe, amikor a gyülekezet közös istentiszteletet gyakorol. Ez nem zárja ki a tanácsoló funkciót, de a csodás módon nyert látás és ismeret alkalmazását sem, amely által rejtett, addig megoldhatatlan kérdések nyernek választ.ⁱⁱⁱ Véleményem szerint az I Korinthus 12. fejezet egész gondolatmenete azt sugallja, hogy ezek a két ajándék nagy valószínűséggel természetfeletti úton kapott látást és információt jelentenek, amely az egész gyülekezet építését szolgálja.

Mivel megdönthetetlen következtést nem vonhatunk le az ajándékok természetét illetően, a legtöbb, amit tehetünk, hogy további figyelmünket azok tágabb funkciójára és céljára irányítjuk. Akár tanácsoló, akár kinyilatkoztatás jellegű van, vagy esetleg mindkettő, a Szent Szellem megnyilvánulása ezekben az ajándékokban egybecseng a Szentírás tanításával.

A BESZÉD-AJÁNDÉKOK ALKALMAZÁSA A SZOLGÁLATBAN

A szolgálatban a beszéd-ajándékoknak jól körülírható haszna van.

- A bölcsesség igéje gyakran iránymutatást jelent más ajándékok (mint pl. a prófétálás, vagy az ismeret beszéde) használatának kérdésében
- A bölcsesség beszéde és/vagy az ismeret beszéde segítséget jelenthet abban, hogy mit kérjünk, és hogyan imádkozzunk egy adott személlyel kapcsolatban
- Amikor egyének, vagy közösségek bonyolult problémákkal találják

szemben magukat, ezek az ajándékok segíthetnek a pásztoroknak abban, hogy erősítse a gyülekezet hitét, és Istentől nyert kinyilatkoztatás alapján szóljon a helyi szükségek tekintetében^{iv}

- Az emberekért való imádkozás szolgálatában Isten gyakran az ismeret igéjét használja – a bölcsesség igéjének útmutatásával együtt –, hogy megtérésre vezessen embereket. Az ilyen ismeretet azonban a legnagyobb diszkrécióval kell kezelni; az egyéni bűnök nyilvánosságra hozatala nem egyezik a Szentírás tanításával, amely azt mondja, hogy ha vétkezik valaki, először négy szemközt feddjük meg. Ha viszont a pásztor személyesen feddi meg az illetőt egy olyan bűn kapcsán, amelyről egyébként természetes módon nem szerezhetett tudomást, akkor az illető hirtelen összeomlik és megalázkodik Isten előtt, és lelke megnyílik az Isten bűnbocsátó és megújító kegyelmének befogadására.

Isten az Ő átadott életű szolgálóit akarja felhasználni, hogy rajtuk keresztül kinyilatkoztassa hatalmát. A szolgálatban ezen ajándékok használata csak akkor lesz egészen hatékony, ha azok használója bensőséges, imádságos kapcsolatban van Istennel.

Amikor a Szent Szellem ezekben az ajándékokban használ bennünket, az információ többféleképpen is érkezik:

- látomás, vagy álom által (ezt gyakran csak a mi szellemünk érzékeli);
- Isten hangjának meghallása által (szintén gyakran csak szellemi fülünkkel halljuk);
- ráérezve arra, amit a másik ember érez (akár fizikailag, akár szellemileg);
- megérezve a Szent Szellem erejének kiáradását, mint annak jelét,

hogy Isten szolgálatra indít valaki jelenlévő felé.^v

Jó, ha bátorítjuk a bölcsesség és az ismeret beszédének működését az istentiszteleteinken, különösen akkor, ha rendelkezésünkre áll egy tapasztalt személy, aki őrt áll a kegyelmi ajándékok bölcs használata felett. A nyilvánosság előtt elhangzó ige hitet ébreszt, és szépen illeszkedik mindabba, amit a Szent Szellem addig elvégzett az adott összefüggésben. Isten üzenete sohasem rombolja, bomlasztja a gyülekezetet, sohasem hagyja a gyülekezetet kétségek között, hogy most mit is kezdjen vele. Még ha a kijelentés a megtérésre irányítja is a figyelmet, Isten sohasem ítél el; Ő mindig magához hív.

A BESZÉD AJÁNDÉKAINAK FOGADÁSA

Ugyanazokat az alapelveket kell itt is alkalmaznunk, mint a Szent Szellem bármely más ajándékának esetében.

1. A Szent Szellem ajándékait Isten, az ő szuverén akaratának megfelelően osztogatja (1 Korinthus 12:11)
2. Az Ige arra bátorít bennünket, hogy megfelelő motivációból keressük és kívánjuk a kegyelmi ajándékokat (1 Korinthus 12:31; 14:1), hogy Isten dicsőíttessék minden szolgálatunkban, és az Ő gyülekezete épüljön.
3. Csak Isten ajándékozhat. Ezt azonban megteheti kézrátétel által, egy vagy több erre felkent személy közreműködésével (1 Timóteus 4:14; 2 Timóteus 1:6).
4. Amikor egyszerűen Istenre bízunk magunkat, és neki szolgálunk, megkaphatjuk azokat az ajándékokat, amelyek az éppen aktuális feladat ellátásához szükségesek, még akkor is, ha az a konkrét helyzet esetleg csak ideiglenesen áll fenn.

Az továbbra is titok marad, hogy egy adott szolgálathoz Isten mikor és kit választ, és kinek adja a kenetet. A legfontosabb alapelv, amit sohasem szabad elfelejtenünk, hogy tegyünk le mindent, amit az énünk diktál, és teljesen szenteljük oda magunkat az Úr Jézus Krisztusnak való engedelmisségre. Csak így tud bennünket felhasználni arra, hogy általunk bármit megtegyen, amit csak akar.

VÉGSŐ KÖVETKEZTETÉS

Láttuk, hogyan működnek a beszéd ajándékai úgy személyes, mint nyilvános közegben, és miként alkalmazhatjuk azokat hatékonyan az éppen adott körülmények között. Buzdítsuk az embereket ezek használatára, és a jó pásztor érintésével bátorítsuk azokat, akik ilyen ajándékkal rendelkeznek. A bölcsesség és ismeret igéje építeni fogja a nyáját, növeli a hitet és erősíti a bizonyágtevést.

Douglass A. Oss (Ph. D.)

a Központi Pünkösdi Teológia
biblikateológia tanszékének
vezetője, valamint Salt Lake City-be
(Utah, USA) kiküldött misszionárius

- i., Wayne Grudem: Systematic Theology (Zondervan; Grand Rapids, Michigan, USA; 1994) 1080–88. o.
- ii., Donald Gee: Concerning Spiritual Gifts; átdolgozott kiadás (Gospel Publishing House; Springfield, Missouri, USA; 1972) 30. o.; David Pytches: Spiritual Gifts in the local Church (Bethany House; Minneapolis, Minnesota, USA; 1985) 92–108. o.
- iii., Grudem 1081kk; Pytches 92–108. o.
- iv., Pytches 96–97. o.
- v., Gee 31–41.o.; Pytches 106–107. o.

A VEZETŐ, MINT TANÍTVÁNY

G A R Y R . A L L E N

Gyermekkorunkban gyakran játszottunk egy csoportos játékot, aminek az volt a neve: „Kövessd a vezért!” Ez a játék minden gyermeknek esélyt adott arra, hogy legalább egyszer kipróbálhassa magát, mint vezető. Rendkívüli élmény volt, hogy amikor az ember hátranézett, ott látta maga mögött a többiek, amint kalandos és sokszor veszélyes helyekre is – ahová máskülönben nem merészkedtek volna – engedelmesen követik. Vezetőnek lenni különös érzés.

A vezetői hajlamok és stílusok már kicsi gyermekkorban megmutatkoznak. Néhány gyermek már alig várja, hogy mikor kerül rá a sor, amikor végre ő lesz a vezér, ezzel szemben néhány gyermek szinte kővé dermed a vezetésnek még a gondolatától is. A szomszéd gyermekek között is voltak jó vezető alkatú egyének, akik olyan helyekre is elkalauzoltak bennünket, ahová egyedül be sem mertük volna tenni a lábunkat. Vasúti hidak peremén, vagy sötét, dohos pincéken vezettek keresztül. Voltak átlagos vezetők is, akik hosszadalmas gyalogtúrára vittek bennünket ismerős helyeken, vagy biztonságos útvonalon. De voltak olyanok is, akik kelleetlenül és szabadkozva látták el vezetői feladatukat, és látszott, hogy fogalmuk sincs, mit tegyenek, vagy merre vezessék a csoportot. Távol állt tőlük a kreativitás, és csak akkor látszottak nyugodtnak, ha másokat követtek. A lelkük mélyén valahol pedig ők is vágytak a vezetésre, és talán arról álmodoztak, hogy a legizgalmasabb és legvesélyesebb túrát vezetik.

A leginkább kalandvágyó vezetőknek gyakran volt problémájuk a más vezetőknek való engedelmességgel. Nagyon sokszor megkérdőjelezték a vezető döntéseit, és vonakodtak végrehajtani azokat. Ezek a vezetők úgy gondolták, hogy a feladat túl egyszerű, és semmilyen kihívást nem jelent. Szerintük az általuk javasolt útvonal sokkal izgalmasabb és szórakoztatóbb. Ez csak tovább erősítette a bizonytalanságokat azokban, akiknek eszük ágában sem volt vezetőnek lenni. A játék azonban mindenkitől feltétlen engedelmisséget követelt.

Bár ma már mindannyian felnőttek vagyunk, a vezetés és a vezethetőség szempontjai mit sem változtak. Csupán a felelősség, és a döntéseink következményeinek súlya növekedett meg.

BIBLIAI PÉLDÁK

A vezetés és a követés bibliai példái mögött mindig az Isten missziós céljainak való engedelmisség és alárendeltség kérdése húzódik.

- József akkor vált vezetővé, amikor Isten látomást adott a szívébe, amely által megmentette szövetséges népét
- Mózesből úgy lett szolgáló életű vezető, hogy Isten hívásának engedelmeskedve a fáraó elé állt, és átadta neki az üzenetet: „Az Úr mondja, hogy bocsásd el az én népemet!”
- Gedeon soha nem lett volna vezető, ha nem engedelmeskedett volna Isten parancsának, azaz hogy szabadítsa meg Izráel törzseit a midianiták kezéből
- Dávid úgy jutott trónra, hogy Sámuel próféta királlyá kente őt. Ő csupán alázatosan követte Isten tervét, és elfogadta Izráel trónját, de soha nem kereste, vagy követelte azt
- Ézsaiás akkor lett prófétai vezetővé, amikor Isten elhívta, hogy hirdesse a reménység és az ítélet üzenetét Izráel népének
- Nehémiás attól lett olyan nagyszerű vezetővé, hogy Isten a szívére terhelte Jeruzsálem újjáépítését
- Eszter akkor lett vezető, amikor nagybátyja, Mordokáj felszólította, hogy álljon a király elé, és járjon közbe Isten népének maradékaért
- Péter úgy lett az Ősegyház egyik vezetője, hogy Jézus elhívta őt és tanítvány-társait, hogy tegyenek tanítványokká minden népet
- Pál apostolnak világos missziós stratégiája volt arra nézve, hogy az Isten kegyelmének határait kiterjessze a zsidó hit körein túlra is.¹

A domináns, született vezetőknél az a veszély áll fenn, hogy Isten időzítését megelőzve lépnek, vagy saját erejükből haladnak a saját fejük után. Pétert vissza kellett fogni, amikor a kezdeményezést magához ragadva levágta a főpap szolgájának fülét (János 18:10–11). A tarzusi Saul – amikor a gyülekezet ellen viselt hadjáratot – a földre kellett súlytani, és meg kellett vakulnia ahhoz, hogy Istenre figyeljen (Cselekedetek 9:1–9).

A szabadkozó, kényszeredett vezetők a kínálkozó lehetőség pillanatának megragadását kockáztatják; később már talán túl késő lesz cselekedni. Gyakran arra van szükségük, hogy Isten, vagy a környezetük bátorítsa, lelkesítse őket.

Isten hívása iránti engedelmisségből Ábrahám elhagyta a szülőföldjét, azt sem tudta, hogy pontosan hova megy (1 Mózes 12:1–4). Mózes arra kapott elhívást, hogy a népet kivezesse a sivatag szörnyű körülményei közül, noha ő volt az, aki a legtöbbet szabadkozott és vonakodott (2 Mózes 3:4). Amikor Isten Józsuét

választotta Mózes utódául, bátorításra volt szüksége, hogy az ő életében ugyanúgy látható lesz Isten hatalmának jelenléte, mint ahogy azt Mózes életében láthatta (Józsúé 1). Isten azt mondta Józsúének: „Légy bátor és erős”, jelezve ezzel, hogy Józsúének döntéseivel és cselekvéséhez határozottságra lesz majd szüksége.

Isten minden személyiségtypusból és mindenféle vezetői stílusból elhív és használ embereket. Őt sokkal jobban érdekli a hozzáállás és a motiváció, mint a képesség és a hozzáértés. Ha a megfelelő lelkület és motiváció megvan, akkor a képességek is növekedni fognak, miközben a szellemi nagykorúság felé halad az ember.

A tanítványság egy szellemi és érzelmi érési folyamat a Krisztussal és a hívő testvérekkel való személyes kapcsolat által. A tanítványság célja az, hogy tudjunk hatékonyan szolgálni mások felé, őket Krisztussal való személyes kapcsolatra vezetni, és elindítani saját növekedési pályájukon, a tanítványságban, ami egyszerre jelenti a vezetés elfogadását és magát a vezetés szolgálatát.

TANÍTVÁNYSÁG

Nagyon sokat írtak már a vezetésről. Úgy a vállalati világban, mint az egyházban ez napjaink egyik vezető témája. Az e témakörben megjelent cikkek, kurzusok nagy segítséget jelentettek az egyháznak is. Nagyon sok dolog, amit a vállalatoknál oktatnak, a gyülekezetben is kamatoztatható. Bibliai alapelvekkel párosítva általuk egészségesebb gyülekezeti vezetők lehetünk. Azt azonban látni kell, hogy gyülekezeti viszonylatban először meg kell tanulni engedelmes „beosztottnak” lenni, és csak így és csak ez után lehet valakiből jó vezető.

A tanítványság definíciója: 1) egy vezető követésének cselekedete vagy állapota – ragaszkodás; 2) a tanítványok egy csoportja.ⁱⁱ

Jézus arra törekedett, hogy tanítványai őt kövessék, ugyanakkor váljanak jó vezetővé. Elhívásuk azzal a céllal történt, hogy miközben őt követik, emberhalászokká (vezetők) legyenek. A tanítványság (a Mester követése) az engedelmisség és az alárendeltség tudatos vállalása. A vezetés pedig nem más, mint mások szándékos befolyásolása egy adott cél elérésére. Jézust mindennél jobban érdekelt tanítványainak hozzáállása és motivációja. Ha már engedelmes, odaszánt életű tanítványokká váltak, akkor majd a megfelelő kiképzést is megadja nekik, hogy miként vezessenek másokat.

Jézus maga az abszolút példa a tanítvány-vezető személyiségére. Világosan látta, hogy az Ő küldetése az, hogy engedelmeskedjen az Atyának, aki elküldte Őt, valamint az, hogy felkészítse tanítványait mások tanítványává tételére. Ebből az értelmezésből nő ki a szolgáló vezetési modell. Jézus vezetői emblémája a törülköző. A szolgálatkészség hozzáállás és motiváltság kérdése; a vezetés pedig a képesség és szakértelem dolga.

Lelkipásztorként arra jöttem rá, hogy azok az emberek, akik úgy kerültek a gyülekezetbe, hogy már nagyszerű vezetői képességekkel

rendelkeztek, de nem volt bennük szolgáló lelkület, sokkal több kárt okoztak, mint hasznot. Ugyanakkor azok, akiknek a lelkülete szolgálatkész volt, később – különféle képzéseken keresztül – nagyszerű, hatékony vezetőkké váltak.

Vannak tanítványok, akik sokszor maguktól is tudják, mi a dolguk, anélkül, hogy valaki mondaná nekik. Sőt, egy tanulmány azt mutatta ki, hogy egy sikeres projekt eredményének 80%-a a beosztotakon múlik, és csak 20% tulajdonítható a vezetőknek.ⁱⁱⁱ Ezt nagyon kevesen gondolták volna, hiszen mindenki a vezetők eredményeiről beszél. Mégis, hűséges, odaadó beosztottak (tanítványok) nélkül a vezetők nem lennének vezetők.

Tanítványság-stílusok

A munkahelyi életben ötféle beosztott típust szoktak meghatározni, amit át lehet ültetni a gyülekezeti közegre is. Ez segítséget jelenthet saját vagy az általunk vezetettek stílusának azonosításakor.

1. Fogékony követő
 - ragaszkodik az utasításokhoz és a határidőkhöz
 - a vezetőktől világos és részletes utasításokat vár
2. Önálló követő
 - kényszerek nélkül szeret dolgozni
 - megvannak a saját elgondolásai, és szereti azokat kibontakoztatni, de nem nagyon szereti, ha ebbe beleszólnak
3. Együttműködő követő
 - nagyon sok javaslata van
 - élvezi az együttműködést igénylő döntéshozatali mechanizmust, és a hagyományossal szemben a progresszív módszereket kedveli
4. Tájékozódó követő
 - szereti, ha bevonják a döntéshozatalba, de elfogadja a csoport végső döntését, még akkor is, ha az ellenkezik az ő véleményével
5. Ellentmondó követő
 - nem fél kimondani, amit gondol, és

nem ijed meg a felettesei státuszától

- rosszul tűri az irányítást és a rábeszélést
- néha nyakasnak tűnik, de feladat-orientált^{iv}

Mire tanít a követés?

A tanítványság olyan attitűd és életstílus, amely sok mindenre megtanít bennünket:

1. Tisztelnünk kell mások véleményét és gondolatait
2. A csoport érdekében kell cselekednünk, még akkor is, ha mást szeretünk volna tenni
3. értékelnünk kell mások élettapasztalatait
4. el kell fogadnunk a vezetést másoktól.

VEZETÉS

A vezetés mások szándékos befolyásolása egy adott cél elérésére. Minden társadalmi, szervezeti struktúrában szükség van vezetésre. Fontos, hogy a vezetők megismerjék a különféle vezetői stílusokat, hogy még hatékonyabban tudják irányítani a rájuk bízottakat.

Alapvető vezetői stílusok

Négyféle meghatározó vezetői stílusról lehet beszélni, és akár csak a tanítványság-stílusok esetében, ez a felsorolás is segíthet abban, hogy felismerjük saját vezetői stílusunkat, és megtaláljuk, hogy miként tudjuk hatékonyabban motiválni a beosztottakat.

1. Utasító stílus

Az ilyen típusú vezető nagyon sok utasítást ad, de rendkívül keveset foglalkozik az emberi kapcsolatokkal. Az autokrata vezető ilyen.

2. Eladó stílus

Ez is az irányítgató vezetési módszerhez áll közel, de sokkal meggyőzőbb. Az ilyen vezetőnek is magasak az elvárásai, de sokkal többet fektet be az emberi kapcsolatokba.

3. Résztvevő stílus

Ebben az esetben kevesebb az utasí-

tás, és több az együttműködés főnök és beosztott között. Ennek további alcsoportjai az ún. konzultatív ill. konszenzusos típus.

4. Leosztó stílus

Az ilyen típusú vezető a feladatokat és a felelősségi köröket leosztja a csoport tagjaira, és megelégszik azzal, ha csupán informálják a fejleményekről.^v

A pásztoroknak bölcsességre és szellemi látásra van szükségük ahhoz, hogy egy adott helyzetben, a csoport összetételének ismeretében el tudják dönteni, mely vezetési stílus a legalkalmasabb arra, hogy a mennyei Atya akaratát és missziói célját megvalósítsák.

A LELKIPÁSZTOR, MINT TANÍTVÁNY-VEZETŐ

A lelkipásztor sajátosan kettős helyzetben van, hiszen egyszerre tanítvány és vezető. Nem létezik olyan ranglétra, hogy először tanítványok vagyunk, és azután előléptetnek vezetővé, és már nem kell többé tanulnunk, engedelmeskednünk. Lelkipásztorként egy életen át tanítvány-vezetők vagyunk. Jézus folyamatosan alárendelte magát az Atya akaratának, miközben vezetője volt tanítványi körének. Jézus hatalmat adott tanítványainak, de ők továbbra is alávetették magukat Uruk parancsainak.

A pásztor személyisége esetenként meghatározza a gyülekezet arculatát. Ha a pásztor nyers és durva, nagy valószínűséggel követői is nyerssé és durvává válnak. Ha viszont a pásztor kedves és szeretetteljes, ugyanakkor határozott, a rá bízottak is ilyenek lesznek magatartásukban. Ha vezetők és vezetettek egyaránt Krisztushoz hasonlítanak, akkor egymást kölcsönösen arra segítik, hogy krisztusiak maradjanak.

A lelkipásztor és a hatalom gyakorlása

A pásztor akkor tud helyesen vezetni, ha megfelelően értelmezi személyes vezetői hatalmát. Ez a vezetői hatalom megnyilvánulhat az ellenőrzésen, a tekintélyen, vagy a befolyáson keresztül. Vannak olyan pillanatok, amikor ellenőrzésre és határozott fellépésre van szükség, de ha ez képezi a pásztor elsődleges vezetői stílusát, akkor a vezetettek elbátortalanodnak. A vezetői hatalom legjobb gyakorlása a személyes ráhatás által történik. Ha a vezető a személyes ráhatását, befolyását használja fel a vezetésben, ezzel olyan környezetet teremt, és olyan hozzáállásról tesz bizonyosságot, amely követőinek is életstílusává, később pedig vezetői stílusává válik.

A pozitív személyes hatás hosszútávon sokkal hatékonyabb, mint a szigorú ellenőrzés és hatalmaskodás. Ez utóbbi kettő ugyanis bosszantja a vezetetteket, és lerombolja a vezetőről alkotott képet a követőiben. A személyes ráhatás alapgondolata viszont a példaadás és a személyes törődés, ahogy ezt például egy mentor vagy egy edző teszi. Partnerkapcsolatot épít a vezető és a tanítvány között, így jobban tudnak azonosulni egymással.

A lelkipásztor személyes felelőssége

A személyes elszámoltathatóság a tanítványság egyik fontos aspektusa. A keresztyének felelőséggel tartoznak az egész gyülekezet felé, úgy a vezetők, mint a tanítványok felé. Nem szabad azt gondolni, hogy a tanítvány csak a vezetőnek köteles számot adni. Tartozik ugyanezzel azoknak is, akiknek szolgál.

A lelkipásztor és a partnerség

Gyülekezeti viszonylatban a partnerség kulcsfontosságú eleme a tanítvány-vezető szereposztásnak. Ahhoz, hogy a gyülekezet hatékony missziómunkát folytasson az adott településen, elengedhetetlen, hogy a pásztor és a vezetők között jó partnerségi viszony működjön. Minden korosztály, a gyülekezet mindenféle kulturális, etnikai és szociális szegmense képes hozzájárulni valamivel a gyülekezet szolgálatának hatékonyabbá tételéhez. A gyülekezet összetételének sokszínűsége lehetővé teszi, hogy a társadalom mindenfajta rétegét elérjék.

VEZETÉS-KÖZPONTÚ VAGY TANÍTVÁNYSÁG-KÖZPONTÚ SZOLGÁLAT

A haditengerészetnél éveken át lehetett hallani a következő szlogent: „A civil tengerész az emberekre vigyáz, a haditengerész pedig a hajóra és a felszerelésre.” Sajnos ez túlságosan is igaz volt. A tengerészeket egy tűzoltó-brigádhoz hasonló struktúrába szervezték, és ez jelentette számukra a túlélést, ha csatára került sor. Másfelől, a Haditengerészet számára az emberek csupán gépezetelők és operátorok voltak. A bevetések sok időt vettek igénybe, a morál pedig rendkívül alacsony. Egyszer csak a Haditengerészet elkezdett nagyobb figyelmet fordítani az egyén értékére, sokkal többet fordított a képzésekre és a családok megélhetésére. Nőni kezdett a személyes produktivitás, egyre többen választották hivatásuknak ezt a pályát, és javult a morál is.

A helyi gyülekezet felelőssége, hogy mivel foglalkozik, mert ez meghatározza szolgálatának hangsúlyait. Ha a gyülekezet a vezetésre koncentrál, és elhanyagolja a tanítványságot, nagyon sok embert fog ezzel elveszíteni. A vezetés-központú gyülekezet túlságosan feladat-orientált, míg a tanítványság-központú gyülekezet annyira emberközpontúvá válik, hogy elveszíti missziós látását. A gyülekezet egészsége érdekében meg kell találni a kettő között (az emberek és a feladatok között) a helyes egyensúlyt.

Jézus, miközben az Atyától kapott küldetését egy percre sem hanyagolta el, mégis emberközpontú maradt. Hasonlóképpen a gyülekezetnek is következetesen erre kell törekednie, hogy egyszerre legyen ember- és misszió-központú. Miközben vezetőket és tanítványokat nevel, nem szabad elfelejtenie, hogy a gyülekezet missziójának célja maguk az emberek.

Az evangélium szolgálóiként életünkben sohasem ér véget sem a követés, sem a vezetés. Mindig van valaki, akiért felelősek vagyunk, és aki felé felelőséggel tartozunk. Ha nem is vagyunk benne mindig a hivatalos vezetőségben, de mindig vannak olyanok, akikre az életünk hatással van. Isten azt várja tőlünk, hogy igyekezzünk jó tanítványok és ugyanakkor jó vezetők lenni.

A gyülekezetnek tisztán kell látnia a tanítványság és vezetés kapcsolatának dinamikáját, és azon kell munkálkodnia, hogy különféle tanfolyamok, képzések segítségével mindkét szerepre felkészítse az embereket.

Dr. Gary R. Allen

az Enrichment c. magazin
főszerkesztője, valamint
az Assemblies of God
amerikai pünkösdi közösség
szolgálattevői támogatására
alapított központi iroda országos koordinátora
(Springfield, Missouri, USA)

- i., Gene C. Wilkes: Jesus on Leadership (Tyndale House Publishers, Wheaton, Illinois, USA; 1998) 77–78. o.
- ii., The American Heritage Dictionary of the English Language, negyedik kiadás (Houghton Mifflin Company, Boston, Massachusetts, USA; 2000)
- iii., Robert Kelly: Followership and Leadership for Professional Effectiveness in the Industrial Management Program of Carnegie-Mellon University (<http://www.msu.edu/user/rainesal/mt.html>)
- iv., Barbara O. Lewis: Optimizing Your Personal Leadership Style: Application for Home and Work c. munkájából (<http://www.olgroup.com/sld016.htm>; 2001. június 16.-i állapot)
- v., Andrew J. DuBryn: Leadership: Research Findings, Practice and Skills (Houghton Mifflin Company, Boston, Massachusetts, USA; 1998) 145. o.

Nancie Carmichel

LÁTNI ISTEN DICSŐSÉGÉT

- a felkent, hatékony vezetés

NŐK A SZOLGÁLATBAN

Széttöredezett és problémákkal terhelt társadalmunkban nem könnyű vezetőnek lenni. Az élet tele van konfliktusokkal. Néha a kihívások túl nagyok tűnnek, és az ember gyakran úgy érzi, hogy legjobb lenne kiszállni, és inkább virágkertészkedéssel foglalkozni. De amikor látom munkám gyümölcsét, az embereket, akik Krisztushoz jönnek, a rendbejött családi és házasságokat, látom az Isten Igéjének hatalmas erejét, úgy érzem, semmi nincs a világon, ami nagyobb megelégedettséget adna, mint a keresztyén szolgálat.

A közelmúltban két barátnőmet vezítettem el: Gen Rose az oregoni körületben volt a női munka vezetője, Mattie Ann Collier-Spears pedig az Oregon állambeli Portlandban gyülekezetének egyik tehetséges zenésze, valamint a helyi női börtönben a foglyok felé végzett misszió aktív munkatársa volt. A sors iróniája, hogy mindketten hasnyálmirigy- és májrákban haltak meg. Mi hárman kölcsönösen támogattuk egymás szolgálatát.

Nehéz megérteni, miért történtek így a dolgok, és nagyon fáj nekem az ő elvesztésük okozta seb. Nemcsak azért, mert jó barátnők voltunk, hanem mert nagyszerű asszonyok voltak, bátor vezetők, volt szellemi látásuk és együttérző szívük. Az ő életük nagyszerűen demonstrálta, mit jelent hatékony vezetőnek lenni, olyan vezetőnek, aki képes megváltoztatni a világot.

A Szent Szellem által felkent, hatékony vezetésnek van néhány kulcsfontosságú összetevője.

A HATÉKONY VEZETŐ ENGEDELMESKEDIK ISTENNEK.

Józsue Isten parancsnoksága alatt állt (Józsue 1:2–9). „Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor. Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az Úr, mindenütt, amerre csak jársz.” Ha a mindenható Isten hívott el bennünket, akkor ő a fegyvereket is a kezünkbe adja a harchoz (1 Thesszalonika 5:24).

Rendkívül fontos, hogy meghalljuk, mit mond Isten nekünk. Egyénenként foglalkozik velünk, és személyesen ismer bennünket. Az egyetlen útja annak, hogy meghalljuk Isten hangját, ha rendszeresen időt töltünk az Ő Igéjével és a térdeinken. Nemcsak azért, hogy másoknak tudjunk adni, hanem nekünk magunknak is szükségünk van arra, hogy tudjuk: Ő Úr az életünk minden területe fölött.

A HATÉKONY VEZETŐNEK NEM KELL FÉLNIÉ ELŐDEITŐL

Mózes halála után Józsue az ő nyomdokaiba lépett. A jó vezető épít arra, amit az elődei jól csináltak, és onnan előre halad. Miért nem onnan kezdjük a munkát,

ahol vagyunk, és miért nem építünk mások eredményeire?

Gyakran, amikor egy új vezető átveszi a kormányt, megpróbál mindent másképp csinálni, és a saját programját beindítani. Nagy, hitbeni előrelépést jelent azonban, ha az előttünk járók szilárd, Krisztus-központú, bibliailag megalapozott munkájára merünk építeni, és onnan kiindulva megtenni a következő nagy lépéseket. (Lásd: 5 Mózes 30, 31)

A HATÉKONY VEZETŐNEK VAN LÁTÁSA, ÉS TUD KOMMUNIKÁLNI

Ha elegendő időt töltünk Istennel (ami egy vezető számára elsődleges), Ő kiszélesíti a látómezőnket, és olyan látásra segít bennünket, amit Vele együtt álmodhatunk meg. Követtem már olyan álmokat, amelyeket nem kellett volna; nem nekem adtak. Amikor férjemmel együtt elvállaltuk egy gyülekezet pásztorlását, rájöttem, hogy az előző pásztor felesége, egy nagyon tehetséges asszony, rendkívül hatékony női missziót épített ki a városban. Nem vártam meg, hogy Isten mit szól hozzá, belefogtam, és folytattam az ő álmát.

Az én irányításom alatt a misszió hamarosan lefűlt. Teljesen összeomlottam, és egy rakás szerencsétlenségnek éreztem magam, de nem tudtam, mit rontottam el. Később el kellett ismernem, hogy amikor az ő szolgálatát akartam folytatni, ezt a magam számára valahogy mesterkéltnek és erőltetettnek éreztem. Ez nem az a látás volt, amit én kaptam Istentől. Mégis, azért vágtam bele, mert jó ötletnek tartottam, és mert az ő idejében jól működött, ráadásul úgy éreztem, hogy mások is ezt várják el tőlem.

Megaláztam magam az Úr előtt, és két másik testvérrel együtt elkezdtek tanulmányozni a Bibliát, ami – legnagyobb meglepetésemre – nagyon jól ment, és a gyülekezet egyik eredményes szolgálatává növekedett. Ez az elődöm evangélicációs szolgálatára épült, így a misszió tovább folytatódott.

A HATÉKONY VEZETŐ ISMERI SAJÁT FÁJDALMÁT ÉS EMBERI GYENGESÉGEIT

Nem sokkal Mattie Ann halála előtt, beszéltem vele telefonon, és megosztottam vele néhány terhetem, melyekről úgy éreztem, lassan elborítanak. Ő ezt válaszolta: „Természetes, hogy nem bírod. A legjobban úgy tudsz szolgálni az Úrnak, ha a szívedet folyamatosan összetörve tartod előtte, és elismered, mennyire szükséged van rá. Akkor tud majd használni téged.”

Gyorsan feljegyeztem a szavait, és beírtam a Bibliámba az 51. zsoltár margójára. Rendszeresen imádkozom nyitott, Isten előtt összetört szívért, hogy képes legyek Neki szolgálni. Mattie Ann egyszerű szavai szinte forradalmasították a szolgálatról vallott felfogásomat. Az erő-központú alapállásomból az erőtlenség felé mozdultam el, elismerve, hogy az én erőm Istenben van.

Néhány hónappal a halála előtt Gen arra kért engem, hogy tartsak előadást a női vezetők előtt az ő kerületében. Miután elhunyt, egy konferencián kellett beszédet mondanom, amikor is az ő Bibliája volt a kezemben. Találtam benne egy kis lapszéli megjegyzést, amit még ő írt a Bibliájába: „Isten legnagyobb ajándékai gyakran álruhában, problémákba, megpróbáltatásokba, szenvedésekbe bujgólálva jelennek meg.” Gen világosan látta saját harcainak és megpróbáltatása-

inak az értelmét, és felismerve emberi mivoltát, meglátta a feltámadott Urat és az Ő hatalmas erejét.

A HATÉKONY VEZETŐ GONDOT VISEL SAJÁT MAGÁRA.

Mielőtt Józsué és serege átkelve a Jordánon megindította volna győzelmes hadjáratát, éjszaka odament a tisztekhez, és azt mondta nekik: „MenjeteK végig a táboron, és parancsoljátok meg a népnek a következőt: készítsetek magatoknak útravalót...” (Józsué 1:11).

Mi nők, hajlamosak vagyunk arra, hogy mindenki másról gondot viseljünk, kivéve önmagunkat. Néhányan azt vallják, hogy nem illik a szellemi emberhez, hogy önmagáért tegyen bármit is. Ha Jézusnak szüksége volt rá, hogy gyakorta felmenjen a hegyre, vagy a tengerparton sétálva egyedül legyen, csendességben az Atyával, mennyivel inkább szükségünk van nekünk az ilyen csendességekre!

Három évvel ezelőtt súlyos betegségen estem át. A hosszantartó nyavalya miatt nagyon sok fájdalmam volt. Az orvosom nagyon bölcsen a következőt állapította meg: „Ön azért beteg, mert az életében nagyon sok a stressz.”

Azt gondoltam: „Mit rontottam el? Hogy lehetséges, hogy én, mint keresztény, Krisztus követője (akinek igája állítólag gyönyörűsége és terhe könnyű), olyan sok stresszt hordozok, hogy belebetegedtem?”

A következő néhány hónap alatt őszintén kiértékeltem a dolgaimat, és rájöttem, hogy szörnyen félrebillent az egyensúlyom. Nem vigyáztam magamra. Naponta tartottam csendességet, imád-

koztam, olvastam a Bibliát, de a testi, pszichikai, érzelmi egyensúlyomra nem vigyáztam. (Egyébként lehet, hogy az alkalmi kertészkedés nem is rossz ötlet...)

Ez a kemény lecke megtanított arra, hogy jobban odafigyeljek a saját szükségemre. Ha adni akarok másoknak, szükséges, hogy először nekem legyen valamim, amit adhatok. A harc az Úré, de az Ő Igéje arra tanít bennünket, hogy gondoskodjunk magunkról.

A HATÉKONY VEZETŐ LÁTJA ISTEN CSODÁLATOS DICSŐSÉGÉT

Jákób azt mondta: „Bizonyára az Úr van ezen a helyen, és én nem tudtam! Milyen félelmes ez a hely! Nem más ez, mint Isten háza és a menny kapuja!” (1 Mózes 28:16–17). A csillagos égbolt alatt, azon a magányos, elszigetelt helyen Jákób felfedezte Isten félelmes voltát.

Röviddel halála előtt, Mattie Ann a következőket mondta nekem: „Nos, eljött Isten ideje! Az orvosok azt mondták, hogy ők minden lehetőséget megtettek értem. Most már az Ő kezében vagyok!” A legnehezebb körülmények között is, ha a hatalmas Isten kezében tudjuk magunkat, akkor a legjobb helyen vagyunk.

Mózes kihozta Izrael fiait Egyiptomból, és nagy győzelmet arattak a Vöröstenegernél. A hegytetőn, csendes magányában kapta meg Istentől a Tízparancsolatot. Amikor azonban lejött a hegyről, döbbenten látta, amint a nép az aranyborjút bálványozza. Így könyörgött Istenhez: „Ha nem jön velünk a Te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket! Mi másból tudnánk meg, hogy én és a Te néped megnyertük jóindulatodat, ha nem abból, hogy velünk jössz?” (2 Mózes 33:15–16). Isten el-

rejtette Mózes a szikla hasadékában, és amikor Mózes látta Isten dicsőségét elhaladni, újból képes volt folytatni szolgálatát.

Aki a vezetés szolgálatában forgólik, számíthat rá, hogy lesznek csüggesztő helyzetek. Néha a lehetetlennel nézünk farkasszemet, mindent beleadunk, és mégis kudarcot vallunk. Könnyen azonosulunk Mózesrel: „Istenünk, egyetlen lépést sem tehetünk, ha nem látjuk a Te dicsőségedet!”

Isten hűséges, és amíg az Ő jelenlétében időzünk, az Ő dicsősége kezd viszatükröződni rólunk (2 Korinthus 3:18).

A VEZETŐNEK EMLÉKEZNI KELL RÁ, HOGY MIÉRT LETT VEZETŐ

Miért tesszük, amit teszünk? Miért vállaltuk azt a szerepet, amiben vagyunk? Nagy álmaink, motivációink gyakran olyanok, mint a szívárvány. Köddé válnak, mielőtt elérhetnénk őket. Szeretetre, elismerésre vágyunk, és arra, hogy hasznosak legyünk Istennek. Sokszor elhomályosodnak indítékaink, és nem vesszük észre, hogy már nem szeretetből szolgálunk, hanem azért, hogy szeressenek.

Nagy dolgokra is készek vagyunk, mert szeretetre vágyunk: a megfelelő személyhez megyünk férjhez, belevetjük magunkat a szolgálatba, még a tanbeli nézeteinket is korrigáljuk, beiratkozunk egy szemináriumba, könyveket olvasunk el a szeretetről. Csakhogy a szeretetet nem lehet kikényszeríteni. Az olyan, mint egy gyönyörű rózsavirág. Isten elülteti a szeretet magvait, és azt mondja: „Tanulj tőlem!” A szeretet ebben a tanulási folyamatban születik, amint engedem, hogy egyre közelebb vonjon Önmagához. Amikor arra koncentrálok, amit én teszek, várom az eredményeket, azaz a fizetséget a befektetett szolgálá-

lataimért. Az igazi szeretet a kapcsolat mellékterméke: „A szeretetben nincs félelem, sőt, a teljes szeretet kiűzi a félelmet; mert a félelem gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben. Mi tehát azért szeretünk, mert Ő előbb szeretett minket.” (1 János 4:18–19).

Rá kell döbbernünk, hogy az adósságunk ki van fizetve. „Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen” – mondja az Úr (Jeremiás 31:3). Ekkor azon kapom magam, hogy még mindig vitatkozom: „Igen, meg kell tanulnom elfogadni Krisztus szeretetét, hogy cserébe én is tudjak szeretni.” Amint azonban az Igét tanulmányozom, Ő számtalan úton-módon azt közli velem: „Nem, nem így működik a szeretet. Ne azért fogadd el a szeretet, hogy nagyobb teljesítményt nyújts. Egyszerűen csak fogadd el a szeretetet. Ha a szőlőtőkén maradsz, gyümölcsöt fogsz teremni – az alázat, a hála és a teljesség gyümölcsét.” Így születik a szívben a szolgálatkész szeretet: megtapasztaljuk a szeretetet, amely továbbfolyik rajtunk keresztül, és megérint másokat. „Mert a Krisztus szeretete szorongat minket” (2 Korinthus 5:14).

Nancie Carmichael

a Virtue magazin szerkesztője
(Sisters, Oregon, USA)

TÁRHÁZ

Teológiai cikkek sorozata keresztyén vezetők számára
Az amerikai ENRICHMENT c. magazin válogatásának magyar nyelvű kiadása

Ingyenes bemutató példányért
hívja a 06-1/222-0086-os
telefonszámon
az Evangéliumi Pünkösdi
Közösség Országos Titkárságát!

Amennyiben kiadványunk elnyerte tetszését,
a kiadás költségeihez 3000 Ft/év adománnyal
hozzájárulhat, mi pedig rendszeresen elküldjük
Önnek a megjelölt példányokat.

Levélcím: 1143 Bp., Gizella u. 37.

Stanley M. Horton

ISSAKÁR FIAI

(1 K R Ó N I K A 1 2 : 3 3)

Uralkodásának első 7 és fél évében Dávid csak saját törzse, Júda fölött volt király. Saul király fiának, Ísbósetnek a halála után minden törzsből erős férfiak jöttek Hebronba azzal a szándékkal, hogy Dávidot egész Izráel királyává tegyék. A Krónikák első könyve név szerint is felsorolja őket, néha bátorságukat is megemlíti. Amikor Issakár fiairól tesz említést (1 Krónika 12:33), különös figyelmet szentel nekik, mint olyanoknak, akik „felismerték az alkalmas időt, és tudták, mit kell tennie Izráelnek” (az angol KJV fordításban: „megértették az időket” – a fordító megjegyzése).

AZ IDŐ FELISMERÉSE

A héber nyelvben két kifejezés létezik a *megértés* fogalmára. Az egyik, a *'jód-h'ey'* – azaz „valaminek a tudója, ismerője” – személyes ismeretet, tapasztalatot jelöl meg, a dolgok alapos megértését, eleven öntudatot, belátást, vagy hozzáértést. A második kifejezés, a *'bínáh'* megértést, a dolgok mögé látást, éleslátást, belátást jelent, a megértés képességét, adottságát hangsúlyozza. Dániel 2:21 rokon értelmű arám szót használ, amikor Dániel Istent dicséri, mert „Ő ad bölcsességet a bölcseknek, és tudományt a nagy tudósoknak.” (A KJV angol fordítás szerint: „hogyan ismerjék a megértést” – a fordító megjegyzése).

Miféle megértésről van tehát szó? Az „idők” szó többes számban áll, ami azt jelzi, hogy ezek az emberek értették, hogy mikor kell a dolgoknak természet-szerűleg megtörténni. De azt is értették,

hogy egy különleges dolognak mikor kell bekövetkeznie. Például, értették Isten írott Igéjét, és felismerve a múltbeli események jelentőségét, képesek voltak azt alkalmazni a jelenre és a jövőre nézve. Ebben az esetben felismerték, Isten órája szerint eljött az idő, hogy Dávid Izráel 12 törzsének királya legyen. Azt is megértették, hogy Isten csodálatosan segített és segíteni fog ezután is a királyság felállításában. Izráel történelmének ezen a kritikus fordulópontján Dávidnak éppen ilyen emberekre volt szüksége. Saul királysága elbukott. Issakár fiai – tapasztalatuk, értelmességük, ismeretük és éleslátásuk révén – készek segíteni Dávidnak, hogy országa ne úgy járjon, mint Saul királysága idején.

Egyetlen másik igeszakasz van még, ahol olyan emberekről van szó, akik megértették az időket, mégpedig az Eszter könyve 1:13-ban. Miután Vásti királynő nem volt hajlandó megmutatkozni szépségével a király lakomáján, a király nagyon mérges lett. Ahhoz azonban elég higgadt volt, hogy addig ne cselekedjen semmit, amíg nem tanácskozott a bölcsekkel. Ezek az emberek nemcsak az idők szavát értették, de járatosak voltak a törvényekben és a jogi ügyekben is. Olyan tanácsot adtak a királynak, ami végül is oda vezetett, hogy Esztert választotta a király feleségül, és rajta keresztül megmenekült a zsidó nép a perzsa birodalomban. Bár értelmességük saját tapasztalataikon és képzettségükön alapult, az egész Eszter könyve az isteni gondviselésről beszél.

AZ IDŐK MEGÉRTÉSE A SZENTÍRÁSBAN

Amint végiglapozzuk a Szentírást, láthatjuk, hogy voltak mások is, akik értették az időket, és tudták, mit kell Izráelnek tennie, még ha a történet nem is ezeket a szavakat használja. Isten nagyon sokféle tapasztalaton átvitte Mózes életének első 80 évében, ami vezetői szolgálatára készítette őt fel. „Megtanították Mózeset az egyiptomiak minden bölcsességére, és kiváló volt mind szavaiban, mind tetteiben” (Cselekedetek 7:22). Azonban miután 40 évet eltöltött a sivatag másik végén, elveszítette minden büszkeségét és önbizalmát. Ekkor Isten megtanította, hogy csak Őbenne bízson, és az Ő Szellemét árasztotta rá. Még így is sokszor elcsüggedt a nép zúgolódása miatt. Ekkor Isten elvett abból a Szelleméből, amely Mózesen volt, és azt a 70 vént is felruházta Vele, aki később a ter-

hek hordozásában segített neki. Mivel vének voltak, bőséges tapasztalattal rendelkezettek. Ennek ellenére nekik is szükségük volt Isten Szellemére, hogy „felismerjék (értsék) az időt, és tudják, hogy mit kell tennie Izráelnek”.

Józsuénak is rengeteg tapasztalat állt már a rendelkezésére. Amikor például az amálekíták ellen harcolt, Mózes ott állt a hegy tetején, kezében az Isten botjával. Amíg felemelve tartotta a botját, Józsué és serege győzött, de amint Mózes leeresztette a karjait, az amálekíták kerekedtek felül. Ekkor Áron és Húr odaállt a sziklán ülő Mózes mellé, és segítettek neki felemelve tartani a karjait. Akkor Isten így szólt Mózeshez: „Írd meg ezt a dolgot emlékezetül egy könyvben, és véd Józsué emlékezetébe!” (2 Mózes 17:14). Józsuének mégis többre volt szüksége a tapasztalatnál. Isten azt parancsolta Mózesnek, hogy tegye a kezét Józsuéra, és hirdesse ki, hogy ő lesz az utódja, mert ő olyan férfi „akiben lélek van” (4 Mózes 27:18). Mikor Józsué Izráel vezére lett, Isten arra bízta, hogy legyen bátor és erős, engedelmeskedjék a törvénynek (az írott Igének), és gondolkodjon arról éjjel és nappal.

Józsuénak is voltak kudarcai. Küldetése az volt, hogy hódítsa meg az Ígért földjét, és űzze ki, vagy irtsa ki az őslakó kánaánitákat. Az Úr utasításait követve bevette Jerikót, de eleinte vereséget szenvedett Ai város lakóitól, mert bűn volt a táborban, ő pedig nem kérte ki az Úr tanácsát. Később békeszerződést kötött a gibeonitákkal, akik ócska, régi gúnyába, szakadt saruval a lábukon, száraz, penészes kenyérral a táskájukban elhitették vele, hogy messziről jöttek, és rászédtek Józsuéra. Ahelyett, hogy az Urat kereste volna, azt tette, amitől később Salamon óvva int: a saját feje után ment, és csak a külső, látható dolgok alapján tájékozódott (Példabeszédek 3:5). Isten azonban kegyelmes volt, és győzelmet adott neki. Meg kellett tanulnia, hogy Istentől, a Szent Szellemtől és az Igétől függjön. Élete vége felé kiadott intelmeiből kitűnik, hogy megtanulta megérteni az időket, és tudta, mikor mit kell Izráelnek cselekednie.

Sajnos, Józsué és a vének halála után egy olyan új generáció nőtt fel, „amely már nem ismerte az Urat, sem tetteit, amelyeket Izráelért végbevitt” (Bírák 2:10). Ez nem azt jelenti, hogy nem hallottak az Úr csodálatos tetteiről, amelyeket Egyiptomban, vagy a Vörös-tengernél, a pusztában, vagy Józsué honfoglaló harcai alatt cselekedett. Nem ismerték személyes tapasztalatokon keresztül az Urat, és soha nem kellett hitbéli lépéseket tenniük, amelyeken keresztül csodákat éltek volna át. Közülük senki sem értette az időket, és nem tudták, mit kellene, hogy tegyen Izráel.

Úgy tűnik, hogy senki sem kereste a bölcsességet, amint arra Salamon király (Példabeszédek 4:5–7), vagy az Újszövetségben Jakab apostol (Jakab 1:5) buzdítja az olvasót. Az eredmény az események értelmetlen körforgása lett, amikor a nép elfordult az élő Istentől, és

vétkezett, vereségeket szenvedett, majd keservesen sírt az Úr előtt, Ő pedig bírakat támasztott, akik megszabadították a népet az ellenség kezéből. A nép azonban csak addig szolgálta az Urat, amíg a bíró élt. A következő nemzedék pedig előlről kezdte a leckét.

Dávid trónra lépése előtt Isten az Ő hűségét azzal mutatta meg, hogy olyan bírakat adott a népnek, akik „értették az időket, és tudták, hogy mit kell Izráelnek tennie”. Júda és Izráel egész történelme során Isten prófétákat küldött, akik figyelmeztették a népet, és utat mutattak. Nemcsak az ő saját korukra nézve értették az időket, hanem megértették azt a tervet is, amelyet Isten a jövőben készült kibontakoztatni.

Az Újszövetségben Jézus tanításaira kell figyelnünk, ha mi is érteni akarjuk az időket. A Szent Szellem hasonló értelmet adott az apostoloknak és az újszövetségi íróknak, mint amit az ószövetségi próféták kaptak annak idején Istentől.

MEGÉRTENI A MAI IDŐKET

Napjainkban is olyan férfiakra és nőkre van szükség, akik elszántan követik azok példáját, akik az Urat keresték, és megértették az időket, és azt is tudták, mi a dolga Isten népének. Tehetjük ezt Isten írott Igéjének (az egész Szentírásnak, nemcsak kiemelt részeknek) tanulmányozásával, és a Szent Szellem vezetésére való odafigyeléssel. Ő majd olyan tapasztalatokra vezet el bennünket, amelyek segítenek ilyen, a fentiekben leírt vezetővé válni.

Stanley M. Horton

az Assemblies of God

Teológia nyugalmazott

egyetemi tanára,

és a Pünkösdi Tankönyv

Projekt korábbi

koordinátora

(Springfield, Missouri, USA)

M. Wayne Benson

A BEMERÍTKEZÉS FONTOSSÁGA

Tizennyolc hónapra számúztuk a beme-
rítéseket az istentiszteleti életünk-
ből, és áttettük azokat egy külön esti alkalom-
ra, ami a vasárnap délutáni alkalom után
kezdődött. Hamar rájöttünk, hogy helyte-
lenül cselekedtünk. A problémát nem va-
lamiféle tanbeli elhajlás okozta. Éppen új
imaházat építettünk, és úgy döntöttünk,
hogy a költségek csökkentése érdekében
egy időre befejezetlenül hagyjuk a beme-
rítő medencét. Végül is a régi imaházban
megvan még a medencénk!

Néhány hónap alatt rájöttünk, hogy a
bemerítő medencén megspórolt pénzzel
nem nyertünk annyit, mint amit vesztet-
tünk azzal, hogy istentiszteleti életünknek
egy ilyen kulcsfontosságú elemét nélkül-
öztük. A gyülekezet nagy részének így
nem volt része abban az örömben, hogy
szem- és fültanúja legyen az eseménynek
és a beme-
rítkezők bizonyágtételének. Csak azok
vettek részt rajta, akiket nagy-
yon érdekelt, és készek voltak átgyalo-
golni a 25 000 m² alapterületű épület-
komplexum másik végébe, ahol a beme-
rítéseket tartottuk.

Arra a meggyőződésre jutottunk, hogy
nem helyeztünk elég hangsúlyt Krisztus
teste egészségére, és ezért eldöntöttük, hogy
beüzemeljük az új medencét. A Szent
Szellem már tudta, hogy az ébredés ha-
mar eléri a gyülekezetünket, és megtérők
ezreinek lesz szükségük rá.

A beme- rítéseken való részvétel áldást jelentett a gyülekezetnek

Még ma is minden vasárnap este be-
merítjük az új megtérteknek, a gyülekezet
pedig az összejevetel fénypontjának te-
kinti ezt az eseményt. Miért ne tartaná azt

bármely gyülekezet ünneplésre okot adó örömmel, hogy életek vál-
toztak meg? Amikor valaki arról tesz bizonyágot, hogyan szabadult
meg az élete a bűn rabságából, az erősíti a hívőket és meggyőzi a
bűnösöket. Nem győztük a könnyeinket törölgetni, amikor egy fia-
talasszony arról beszélt, hogyan szabadult meg a leszbikus életvite-
léből. Valósággal ujjongtunk, amikor egy tizenéves ott állt a vele
egykorúak előtt, és elkötelezte magát a szexuális tisztaságra. Micso-
da öröm volt látni azt a házaspárt, akiknek a válás szemétdombjára
került házassága rendbejött - most ott állnak együtt, egymást ölel-
getve a beme-
rítő vízben. Gyakran megesik, hogy ilyen bizonyágté-
telek után a Szent Szellem akkora erővel vonzza a bűnösöket, hogy
azok már az alkalom végét sem akarják kivárni, hanem azonnal vá-
laszolni akarnak a megtérésre való felhívásra. Ilyen áldásban van ré-
sze annak a gyülekezetnek, amely előtérbe helyezi a beme-
rítés cso-
dálatos parancsát.

A pásztor felelőssége

A lelkipásztorokat gyakran éri az a kritika, hogy nem helyeznek
elég hangsúlyt a beme-
rítésre, és ez a kritika nem teljesen megal-
poztatlan. Az én észrevételem az (ezt a megtérések és beme-
rítések
arányáról szóló statisztikák is igazolják), hogy a gyülekezeteinkben
rengetegen vannak olyanok, akik már hitre jutottak, de még nem
merítkeztek be. Mi az oka ennek? Talán az, hogy az új hívők nem
értik még a beme-
rítés fontosságát? Sokkal valószínűbb, hogy a hiba
a lelkipásztorokban keresendő, akik gyakran elhanyagolják ezeket a
drága embereket. Vajon elegendő hangsúlyt fektetünk-e a beme-
rítés
jelentőségére? Menyire segítjük az új hívőket abban, hogy világosan
értsék, miért fontos a beme-
rítkezés? Vajon felszólítjuk-e a hallgató-
inkat arra, hogy tekintsék sürgetőnek a beme-
rítkezésre szóló felhí-
vást?

Amikor Jézus a Nagy Misszióparancsot adta a tanítványoknak,
akkor a beme-
rítést nem úgy rendelte el, mint valami szabadon vá-
lasztható lehetőséget; Nemcsak a misszióparancs teljesítésének fe-
lelőssége van a lelkipásztorok vállán, hanem annak kötelezettsége
is, hogy a beme-
rítkezésre való felhívással tegyék világossá minden-
ki előtt, hogy az Úr Jézus Krisztus követéséhez ez is hozzátartozik.

Miért olyan fontos, hogy az új hívők késedelem nélkül beme- rítkezzenek?

A beme-
rítést gyakran úgy magyarázzák, mint ami egy belső ese-

mény külső kiábrázolása. A belső, személyes tapasztalat az, hogy az ember átment a halálból a Krisztussal való új életbe. Sokféle jelentése és jelentősége közül az elsődleges az, hogy az ember nyilvánosan bizonyosságot tegyen az Isten kegyelmének átformáló munkájáról.

Ha az Újszövetséget lapozgatva arra keresünk választ, hogy miért olyan fontos a bemejtés, látni fogjuk, hogy az új hívőket szinte a megtérésük után azonnal bemejtették. Az is kitűnik, hogy mekkora hangsúlyt fektettek az apostolok Krisztusnak erre a rendelkezésére.

Először is, a bemejtés hangsúlyos helyet kapott. Az első gyülekezetben nem voltak bemejtetlen hívők. Pünkösdi prédikációját Péter apostol ezzel a felhívással zárja: "Térjete meg, és merítkezete be valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szent Szellem ajándékát" (Cselekedetek 2:38). Azon a napon mintegy 3000 ember merítkezete be (41. vers). Sőt, a Cselekedetek könyvében említete összes megtérőt szinte azonnal bemejtették: a samaritánusokat (8:12), az etióp kincstárnokot (8:38), Pál apostolt (9:18), Kornéliuszt és családját (10:47-48), Lídiát és háza népét (16:15), a filippi börtönört és családját (16:33), valamint az efézusi tanítványokat (19:5).

A másik fontos tény: figyeljük meg, hogy megtérésük után milyen hamar bemejtették őket. A Szentírásban nyoma sincs annak, hogy bárkit is próbaidőnek vetete volna alá bemejtése előtt. A bemejtés a keresztyén élet küszöbén megtörtént. Szinte minden esetben, ahol a megtérés és bemejtés története részletesen fel van jegyezve, jól látható, hogy a két esemény közvetlen egymás után történt. Az etióp kincstárnok mindjárt bemejtkezete egy út melletti kis mesterséges tóban (8:36); Pál apostolt néhány órával megtérése után merítete be Anániás (9:18); Kornéliusz és háza népe még aznap bemejtkezete, amikor az Úrhoz jöttek (10:47); a filippi börtönör és családja esetében is azt olvassuk, hogy "azonnal" bemejtkezete (16:33).

Ez az azonnaltság egy tipológiai sajátosság. Amikor valaki meghal, azonnal elkezdődik a temetésre való előkészület. Amikor valaki megtér, meghal a bűnnek és a régi életének, azonnal el kell kezdeni az előkészületet a régi, bűnös élet eltemetésére. A bemejtés egy új életszakasz kezdetét jelzi (Róma 6:4).

Úgy tűnik, hogy a korai egyház tisztában volt vele, mennyire rafinált az ellenség; tudták, hogy a bemejtéssel való késlekedés ajtót nyit a kételkedés előtt, ami végül meghátráláshoz vezet. Az újonnan megtérteknak sürgősen nyilvános bizonyosságot kell tenniük régi bűnös életükről. Minél tovább várnak a bemejtéssel, annál kevésbé érzik majd annak szükségét.

Öt igazság a bemejtkezéssel kapcsolatban

A bemejtkezés sürgőssége az Újszövetségben öt alapigazsághoz kapcsolódik.

1. A bemejtés azért elengedhetetlen, mert az Úr Jézus ezt parancsolta. Mikor felemeltete a mennybe, ezt mondta tanítványainak: "Menjete el tehát, tegyete tanítvánnyá minden népet, bemejtve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek a nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek" (Máté 28:18-19). Ez magába foglalja a bemejtést is. Azt is mondta: "Ha szeretete engem, megtartjátok az én parancsolataimat is" (János 14:15), valamint: "Ti barátaim vagytok, ha azt teszete, amit én parancsolok nektek" (János 15:14).

2. A bemejtkezéssel bizonyosságot teszünk az új életükről (2 Korintus 5:7). Ez annak megvallása, hogy azonosultunk Krisztussal az ő halálában, eltemetésében és feltámadásában (Róma 6:3-13; Galaták 2:20; 3:37; Efézus 2:5-6; Kolossé 2:12; 3:1-4). A "rég ember" meghalt és jelképesen a hullámsírba temetkezik. A bemejtés tehát az evangéliumot hirdeti. A bűnök megbocsátásának és eltörlésének pecsétje. Akik megvallották hitüket Krisztusban, nem ellenkezhetnek, és nem is tilthatják el őket attól, hogy Krisztussal és az Ő Testével való azonosulásukról ily módon is bizonyosságot tegyene. Valójában ez annak kinyilvánítása, hogy Isten gyermekeként egyesülnek Krisztus Testével.

3. A bemejtkezés a mi hűségnyilatkozatunk Krisztus felé, hogy mostantól az Isten oldalán állunk (Máté 12:30). A zsidó megtérők már hitte az Istenben és a Szent Szellemben, de elutasították Jézust, mint Isten Fiát. Miután megtérte, elfogadták az Istenség három személyét: az Atyát, a Fiút és a Szent Szellemet (Máté 28:19).

4. A bemejtkezés fémjelzi a Krisztusnak való elkötelezettségünk komolyságát. Külső jel, amely megpecsételi szellemi hovatartozásunkat. Megerősíti üdvösségünket - azaz, hogy újjászülettünk, meg-

IGEMAGVAK

SZEMÉLYES AZONOSULÁS A FELTÁMADT ÚR JÉZUS KRISZTUSSAL

Kolossé 3:1–4

BEVEZETÉS

A keresztyén életünk egyik fontos oldala a feltámadt Jézus Krisztussal való személyes azonosulásunk. Nem szabad elsiklanunk a ránk gyakorolt hatása felett.

ÜZENET

1) A személyes azonosulás a Krisztus feltámadásába vetett hitben gyökeredzik

- A feltámadásába vetett hit Krisztus befogadásának egyik alapvető lépése (Róma 10:9)
- A feltámadásába vetett hit hoz bennünket „egyenesbe” Istennel (megigazulás – Róma 4:25)
- A feltámadásába vetett hit által tarthatjuk azt magunkról, hogy élünk az Istennek (Róma 6:11)
- A feltámadásába vetett hit által lakozik az élő Jézus Krisztus a szívünkben (Galata 2:20; Kolossé 3:3)

2) A személyes azonosulás átformált természetet feltételez

- Az istentelen, testi vágyakat halálba kell adnunk (Kolossé 3:5–7)

- A régi természetet cselekedeteivel együtt le kell vetköznünk (Kolossé 3:8–9)
- A krisztusi jellemzőkkel bíró új embert fel kell öltözni (Kolossé 3:10–14)
- Ennek az átalakulásnak a képét a bemeztetésben láthatjuk (Róma 6:4)

3) A személyes azonosulás új célt ad élénk az életben

- Már nem a földi dolgok dominálnak (Kolossé 3:2)
- A fentieket keressük (Kolossé 3:1)
- A fentiekkel törődünk (Kolossé 3:2)
- Célunk a feltámadt Krisztus (Kolossé 3:1)

4) A személyes azonosulás erővel ruház fel

- Pál vágyott rá, hogy megismerje Krisztus feltámadásának erejét (Filippi 3:10–11)
- A személyes azonosulásunk folyamatos kapcsolatot teremt Krisztus csodatévő erejével (Márk 16:19–20)

- A személyes azonosulásunk a mennyekbe iltet bennünket (Efézus 2:5–6)
- A személyes azonosulásunk segít megismerni Krisztus hatalmas erejét és a Gyülekezethez fűződő bensőséges kapcsolatát (Efézus 1:19–23)

5) A személyes azonosulás akkor teljeseedik ki tökéletesen, amikor Krisztus visszajön az övéért

- Élni fogunk, mert övé az éltünk (Kolossé 3:3–4)
- Halandó testünket ugyanaz az erő kelti életre, mint ami az Ő testét feltámasztotta (Róma 8:11)
- Olyan testet kapunk, mint az övé (Filippi 3:21)
- Olyannak látjuk meg Őt, mint amilyen valójában (1 János 3:2)
- Vele együtt dicsőségben jelenünk meg (Kolossé 3:4)

KONKLÚZIÓ

Tegyük meg mindent annak érdekében, hogy a mi feltámadt Urunkkal való személyes azonosulásunk hatékony lehessen az életünkben!

– F. Helen Jarvis

A VILÁGOSSÁG GYERMEKEI

Efézus 5:8–14

BEVEZETÉS

A világosság gyermekeként járók élete átformálódott (8. vers). A világosság gyermekeinek élete:

ÜZENET

1) Jó gyümölcsöt terem (9. vers)

- A jóságot Jézus Krisztus élete mutatta be (Cselekedetek 10:38)
- Az igazságot Zakariás életében is láthatjuk (Lukács 1:5–6)

- Ezékiás, az egyenesség példája (2 Királyok 20:3)

2) Kedves az Úrnak (10. vers)

- Azt választani és azt tenni, ami kedves Istennek – Józsué példája (Józsué 24:15)
- Azt választani és azt tenni, ami kedves Istennek – Énók példája (Zsidók 11:5)

3) Nem vesz részt a sötétség cselekedeteiben (11–13. vers)

- A három zsidó ifjú példája (Dániel 3)

- A gonoszság megdorgálása – Rúben József esetében (1 Mózes 37:21–22)

KONKLÚZIÓ

Akik még nem az Ő gyermekei, és így halottak bűneikben, kegyelmére való válaszadásra és feltámadásra hív Isten, hogy ennek következményeként világosságban járjanak (Efézus 5:14).

– Hardy W. Steinberg

